

DUHOVNI PASTIR.

Izhaja vsak mesec. — Velja 4 gld. na leto.

Letnik XIII.

V Ljubljani, julija 1896.

7. zvezek.

Šesta nedelja po binkoštih.

I. Četrta prošnja v Očenašu.

In so jedli in se nasitili . . . Njih
pa, kateri so jedli, je bilo okoli 4000.
Mark. 8, 8.

Kako lepo podobo nam kaže današnji sv. evangelij! Tam v puščavi je ljubi Jezus in okolu njega velika množica mož in žen in otrok, ki so prišli od vseh krajev k njemu. Tri dni so že pri njem in poslušajo željno besedo večnega življenja iz njegovih ust tako, da so pozabili celo na jed in pijačo. Zdaj je čas, da se vrnejo domov k svojim opravičnim; pa kako bodo prišli brez živeža, ker so mnogi od daleč in so gotovo tako ubožni, da bi si še kruha ne mogli kupiti. Usmiljeni Jezus, ki pozna vse njih potrebe, pravi sočutno: *Množica se mi smili, ker glejte! tri dni so že pri meni in nimajo kaj jesti, in ako jih lačne spustim, bodo omagali na potu.* Ukaže množici sesti po tleh, vzame sedem kruhov in nekaj ribic, jih blagoslovi s svojo vsegamogočno, dobrotljivo roko in dá učencem, naj razdelijo med množico. *In vsi so jedli in se nasitili*, pravi sveti evangelij. Kako lepo bi bilo videti to dobro ljudstvo, kako okoli Jezusa sedi po tleh in z ginjenim srcem, s solzami hvaležnosti v očeh vživa prejete darove, kako se prisrčno Jezusu zahvaljuje in ga slavi kot svojega največjega dobrotnika.

Jednako, zdi se mi, se godi zmiraj na zemlji. Vsa zemlja je polna otrok Božjih, ki pričakujejo od svojega nebeškega Očeta vsakdanjega kruha, in obračajo svoje oči gori proti nebesom, od koder pride *vsak dober dar in vsako popolno darilo.* In neskončno

dobrotljivi Oče nebeški ne pozabi, ne zapusti svojih otrok, jih nasituje dan za dnevom, kakor lepo pravi kraljevi pevec: *Oči vseh upajo v te, o Gospod! in ti jim daješ jed o pripravnem času. Ti odpiraš svojo roko, in nasituješ vse živo z blagoslovom.* Mi vsi na zemlji smo velika družina, Bog pa je naš Oče, ki za nas skrbi in nas živi. Kakor otroci, kadar jih lakota priganja, pridejo k očetu in ga prosijo: Oče, dajte nam kruha! in ne odjenjajo nadležno prositi, dokler niso uslišani, tako tudi mi delamo. Jezus sam nas je učil, naj molimo in prosimo svojega nebeškega Očeta: *Oče naš, kateri si v nebesih! . . . daj nam danes naš vsakdanji kruh.* To prošnjo Očenaša tolikrat molimo in ponavljamo, pa še ne pomislimo, kako lep pomen ima vsaka beseda. Zato bomo danes pobožno premišljevali vsako besedo četrte prošnje v Očenašu: »Daj nam danes naš vsakdanji kruh.«

1. V četrti prošnji pravimo: *Daj nam danes naš vsakdanji kruh.* Pomislimo:

a) Koga prosimo? Kdo naj nam dá kruha? Mi kličemo: *Oče naš, kateri si v nebesih! . . . Daj nam danes naš vsakdanji kruh.* Ta, ki ga prosimo, je naš Oče, naš vsegamogočni, neskončno dobrotljivi Oče, ki nas ljubi in za nas skrbi z očetovsko ljubeznijo. O kako ljubeznivo je to ime, kako srečni smo mi, da smemo Boga svojega Očeta imenovati. Jezus sam, Sin božji, nas je učil, naj Boga tako nagovarjamo. V stari zavezi niso bili tako srečni, da bi bili smeli Boga svojega Očeta imenovati, rekli so mu le *Gospod Bog vojskinih trum.* Jezus bi tudi nam lahko zapovedal: recite Bogu »naš stvarnik, naš gospod«, pa te besede bi nas bolj s strahom navdajale; zato nas uči, naj Boga naravnost kličemo Očeta, da nas ta otroška beseda napolnuje z otroško ljubeznijo, s trdnim zaupanjem v Boga, da nam bo dal, česar potrebujemo in ga prosimo, ker vemo, da nas ljubi kot Oče. Kdo namreč bolj z zaupanjem prosi kot otrok svojega očeta? In Bog je v resnici naš Oče, ker nas je pri sv. krstu zavaljo Jezusa Kristusa, svojega Sina, ki je našo naturo nase vzel, sprejel za svoje otroke, kakor piše sv. Pavel Rimljanom (8, 15): *Saj niste prejeli duha sužnosti v strah* (kakor Judje), *ampak prejeli ste duha posinovljenih otrok, v katerem kličemo: Aba* (Oče)! Bog nas tudi ljubi in skrbi za nas kot Oče; zato nas opominja po preroku (Iz. 49, 15): *Ali more mati svojega otroka pozabiti, da bi se ne usmilila sinu, ki ga je rodila? In če bi tudi mati na svojega otroka*

pozabila, vendar jaz nočem tebe pozabiti. Še lepše pravi naš prvo-rojeni brat Jezus Kristus: *Ne skrbite rekoč: kaj bomo jedli, ali kaj bomo pili, ali s čim se bomo oblačili, ker po tem vsem vprašujejo neverniki; saj vé vaš Oče nebeški, da vsega tega potrebujete. In zopet: Kateri človek med vami, ako ga njegov sin kruha prosi, bi mu kamen podal, ali če ga ribe prosi, mu bo-li kačo podal? Ako tedaj vi, ki ste hudobni (grešniki), veste dobre darove dajati svojim otrokom, koliko bolj bo vaš Oče, kateri je v nebesih, dobro dal tem, ki ga prosijo.*

b) Zakaj pa prosimo Boga: *Daj nam!* saj se moramo vendar sami truditi za vsakdanji kruh in delati v potu obraza, kakor nam je Bog zapovedal; saj pravi sv. apostol: *Kdor ne dela, naj tudi ne jé*; saj nam zemlja daje potrebnega živeža, čemu tedaj Boga prosimo? Bog ne dela več tacih čudežev, kakor v puščavi, da bi čudovito lačne nasitil; ali kakor nekdanj Izraelcem, ko jim je vsaki dan pošiljal kruha iz nebes, mano; ali preroku Eliju, kateremu je po krokarju pošiljal kruha in mesa. Mi prosimo Boga vsakdanjega kruha, da s tem naznanjamo svojo živo vero v božjo vsega mogočnost, da brez božjega blagoslova nič ne izda vse naše delo, vsa naša pridnost, ampak da le Bog blagoslovi delo naših rok, blagoslovi naše polje in travnike, da nam rodijo potrebnega živeža, blagoslovi tudi našo jed in pijačo, da nam tekne in zaleže v zdravje. Zato pravi sv. apostol Pavel: *Ne ta, ki sadi, je kaj, tudi ne on, ki priliva, ampak Bog je, ki rasti daje.* Bog sam nam lahko vse dá, pa tudi v enem trenutku vse vzame, zato moramo v potrebi v Boga zaupati, v sreči in obilnosti pa ne smemo Boga pozabiti in prevzetni biti.

2. Mi molimo: *Daj nam naš vsakdanji kruh!* Ne molimo vsak zase: *daj meni!* . . . ampak vsi pravimo: *daj nam!* . . . S to besedo spoznavamo, da smo vsi ljudje na zemlji jedna velika družina božja, bratje in sestre med seboj, da se moramo torej resnično in odkritosrčno ljubiti, da moramo vsakdanji kruh in vse drugo potrebno drug drugemu iz srca privoščiti, da ne smemo drug drugega zavidati, če ima kdo kaj več, ampak moramo za vse prositi potrebnega živeža. Zavoljo tega morajo tudi bogatini in premožnejši ljudje, ki imajo več, kot potrebujejo za vsakdanje potrebe, prositi: *Daj nam danes naš vsakdanji kruh!* S tem naznanjajo, da so od Boga prejeli vse, kar imajo, da jim Bog lahko zopet vzame, kakor je nekdanj dopustil satanu, da je vzel njegovemu zvestemu služabniku Jobu vse premoženje; torej s tem tudi

Boga prosijo, naj jim to, kar imajo, ohrani in blagoslovi. Ker pa ne prosimo samo vsak zase, ampak za vse ljudi, za vse svoje brate in sestre, zato nas beseda *nam* opominja, da naj tisti, ki več imajo, kot potrebujejo, od svoje obilnosti podelijo svojim ubogim bratom in sestram, ubožcem, ki nimajo, ter tako namesto Boga, v imenu božjem, kot božja roka delijo drugim, da bodo tako uslišani vsi, kateri prosijo: *Daj nam naš vsakdanji kruh!*

3. Mi prosimo: *Daj nam danes naš vsakdanji kruh!* Tako molimo zato, ker *vsak dan* potrebujemo živeža, zato se spodobi, da vsak dan zanj molimo in prosimo, da noben dan ne pozabimo dobrotljivega Očeta nebeškega, ki nas živi. S tem nas je hotel Jezus tudi spominjati na našo smrt, ker je negotovo, če bomo jutrnji dan doživeli, zato je dovolj, da prosimo za današnji dan. Ko se je tedaj bogatin v evangeliju hvalil: *Duša moja! veliko blaga imaš spravljenega . . .* mu je Bog rekel: *Neumnež, to noč bodo tvojo dušo tirjali od tebe . . .* Pa tudi na to nas opominja, da naj nikar preveč nemirno ne skrbimo za prihodnost, ampak naj bolj trdno v Boga zaupamo. Zato je tudi Jezus dejal: *Ne skrbite za svoje življenje, kaj bote jedli, tudi ne za telo, kako bi ga oblačili. Poglejte ptice pod nebom . . . pogledajte lilije na polju . . .* Vendar Kristus noče s tem reči, da naj prav nič ne skrbimo za prihodnje potrebe, da bi morali takorekoč od danes do jutri živeti; ampak le, da naj opustimo preveliko, neizmerno skrb za časno, kakor delajo skopuhi, ki se vedno bojé, da ne bodo imeli dovolj za potrebe, in zmiraj bolj pohlepno skupaj grabijo, več kakor bodo potrebovali. Jezus nas le opominja, da moramo vsak v svojem stanu, v katerega smo poklicani, pridno delati, drugo pa zaupljivo Bogu prepustiti, potem nam ne bo manjkalo vsakdanjega kruha. Če človek bogaboječe živi, pridno dela in varčno ravna, naj si le izbije nepotrebne skrbi, naj se Bogu izroči, in Bog ga bo preživil.

4. Mi molimo: *Daj nam danes naš vsakdanji kruh!* S tem nas je Jezus učil, da prosimo Boga le tistega kruha, ki je res naš, to je kruha, ki smo ga zaslužili pošteno s pridnim delom, kruha, ki ga nam je Bog namenil, da pa ne smemo poželeti tujega kruha, kruha krivice, da ne smemo vživati potu drugih ljudi, to je, da ne smemo pridobiti kruha po krivičnem potu, z zatiranjem ubožcev, vdov in sirot, z odrtijo, krivico, tatvino ali goljufijo. Zakaj tak kruh ni naš kruh, ampak je tuja lastnina, ki se ga le prerado drži božje prekletstvo. Zatorej takega tujega kruha ne smemo prositi, ker nas Jezus uči moliti le za naš kruh.

Bogoljubni in čudodelni redovnik Matevž Bascio je bil nekdaj v Benetkah povabljen na obed k nekemu krivičnemu odvetniku. Ko je pri mizi vzel kruh v roke, ga je stisnil, da je kri pritekla iz njega. Pokaže jo krivičnemu gostovalcu in pravi: Glej, takošen kruh ješ! Ti vživaš pot in kri ubožcev, vdov in sirot, in se upaš klicati k nebeškemu Očetu: »Daj nam danes naš vsakdanji kruh! Presunejo naj te te besede in spominjaj se tega groznega kruha, ki je rudeč od krvi nesrečnikov.«

5. Mi prosimo: *Daj nam danes naš vsakdanji kruh!* Torej ne smemo prositi preobilnega, predobrega kruha in živeža, ampak le to, kar nam je potrebno za vsakdanje življenje, našemu stanu primerno. Zadovoljni moramo biti s tem, kar nam Bog dá, pa zmerni in varčni, in ne smemo jeden dan toliko zapraviti, kolikor bi zadostovalo po pameti za celi teden. Kdor tako zapravljivo, samopašno živi, ne vživa svojega vsakdanjega, ampak pregrešni kruh. Spominjajmo se torej vedno besed modrega Sokrata: *Jemo, da živimo; ne živimo pa za to, da bi jedli.*

6. Mi molimo: *Daj nam danes naš vsakdanji kruh.* Kaj pomeni beseda kruh? Kruh ima dvojni pomen; kruh je telesni in dušni živež. Kruh pomeni prvič *telesni kruh*, to je vse, kar potrebujemo za telo in časno življenje, torej kruh, ki je najpotrebnejši in najimunitnejši dar božji, pa tudi druge jedi in pijače našemu stanu primerne in potrebne, potem oblačilo, stanovanje, zdravje in sploh vse, kar potrebujemo za časno življenje. Prosimo pa tudi Boga, da bi dobitljivo od nas odvrnil draginjo in lakoto, posebno pa greh, kateri mnogokrat take nesreče za sabo vodi. Drugič pa prosimo tudi *dušnega kruha*, zakaj tudi duša potrebuje kakor telo svojega vsakdanjega duhovnega živeža. Dušni kruh pa je trojen: Milost božja, ki je življenje in zdravje naše duše, in se nam deli posebno v svetih zakramentih, torej prosimo, da bi v milosti božji vedno bolj rasli. Potem je dušni kruh beseda božja, ker Jezus sam uči: *Človek ne živi samo od kruha, ampak od vsake besede, ki pride iz ust božjih.* Zato prosimo, da bi nikdar ne morali stradati kruha božje besede. Tudi v današnjem sv. evangeliju je Jezus množico nasitil najprej s kruhom božje besede, potem še-le s telesnim kruhom. Pravi kruh naše duše pa je Jezus Kristus sam, ki govori: *Jaz sem živi kruh, ki sem prišel iz nebes, kdor je od tega kruha, bo živel vekomaj.* Zato prosimo milosti, da bi ta nebeški kruh, ki ima vso sladkost v sebi, Jezusa v presvetem zakramentu pogosto in vselej vredno prejimali. Ta nebeški kruh se imenuje vsakdanji kruh, ker se v cerkvah vsaki dan

Bogu daruje in deli vsem, ki ga hočejo prejeti. Zato bi ga morali vsaki dan prejemati, kakor prvi kristijani, ali vsaj tako živeti, da bi ga mogli vsaki dan vredno prejemati. Zato opominja sveti Ambrož tiste, ki ga le redko prejemaajo: *Če je vsakdanji kruh, zakaj ga le jedenkrat v letu prejemaš?*

Glejte torej, kako lepa je in koliko dobrega obsega kratka prošnja Očenaša: *Daj nam danes naš vsakdanji kruh*, ki jo tolikrat molimo k nebeškemu Očetu. Ni je bolj ginljive prošnje, ki bi bolj ganila očetovo srce, kakor če ga njegov otrok prosi kruha. Če pa že gine srce zemeljskega očeta in omeči ta mila prošnja otrok: »Daj nam kruha!« ali mar Oče nebeški ne bo imel srca za nas, če ga prosimo: *Daj nam danes naš vsakdanji kruh?* Gotovo, kdor s trdnim zaupanjem k Bogu pošilja to otroško prošnjo, bo gotovo uslišan.

Pred nekaj leti je umrl na Nemškem mladi čevljarjevi ženi mož in ji zapustil tri otroke, pa nič premoženja. Čez malo časa je prišlo tako daleč, da uboga vdova s svojimi otroci ni imela nič jesti, in tudi ni vedela, kje bi kaj dobila. Toda ni obupala, ampak je dejala dvema starejšima otrokoma: Jaz vam ne morem nič več jesti dati, pokleknilmo in molimo, naj nam Bog pomaga. In tako so pokleknili mati in otroci, ona je Očenaš naprej molila, otroci so pa za njo molili: *Daj nam danes naš vsakdanji kruh!* Poslušajte, kako jih je Bog uslišal. V ravno tisti župniji je umrl neki mož, kateri je bil v sovraštvu s svojim svakom, smrt ni čakala, da bi se bila spravila. Če pa človek vidi pred seboj svojega sovražnika mrtvega, zdi se mu, kakor bi mrlič prosil odpusčenja, in vest začne očitati tudi njemu vse, kar je rajnemu žalega storil, in marsikdo bi rad vse dal, da bi le mogel popraviti. Tako je bilo pri srcu tudi živemu svaku pred mrtvim sovražnikom. Kaj tedaj storiti? Storil je, kar je mogel. Gre k duhovniku in mu dá denarja, da bi opravil sv. mašo za dušo rajnega. Duhovnik pa ni hotel in ni potreboval denarja, ter pravi možu, da bo sv. mašo že opravil, denar pa naj da vrednemu ubožcu. In glej, Bog je vodil njegove stopinje; pride v hišo vdove, ko je ravno z otroci molila, in ji dá denar. Vsa vesela pripoveduje, kako se ji je godilo ravno to jutro. Mož je tudi vesel, da ga je Bog imel za poslanca svojega usmiljenja, pripoveduje drugim znancem, in potem je dobra vdova toliko dobivala, da ni bila več v potrebi.

Tako skrbi Oče nebeški za svoje otroke. Če pa Bog ne usliši prošnje pravičnega, je to najbolj gotovo znamenje, da to, kar prosii ni dobro in zveličavno zanj, in zato mu Bog odreče, ker bolj skrbi za njegov blagor, kakor on sam more skrbeti. Prav ima kraljev,

pevec, ki pravi: *Mlad sem bil in sem se postaral, pa nisem videl pravičnega zapuščenega, ali njegove otroke kruha prositi. Amen.*

L. Škufca.

2. Skrb za vsakdanji kruh.

Koliko imate kruhov? Mark. 7, 5.

Tri dni so ljudje poslušali Jezusa v puščavi. Okrog 4000 jih je bilo. Jezusu so se smilili, ker so bili lačni. Zato je čudežno pomnožil kruhe in vsi so se nasitili in še je ostalo sedem jerbasov kruha.

Učenci so bili v zadregi in niso vedeli kaj svetovati: *kako jih bo kdo mogel nasiti tukaj v puščavi s kruhom?* Premalo so zaupali na Boga. Premalo so pojмили krščansko resnico o delu. Premalo so ljubili Jezusa. Ali ni marsikdo izmed vas, ljubi kristijani, podoben učencem Jezusovim? Kako bi mogel živeti v tej puščavi, ki rodi le trnje in osat? Kako bi obdelaval pusto zemljo, peščena tla, kameniti svet? Kako bom živel, ker ni zaslužka? Kako bom srečen, ker mi gre vse narobe? Kako bom izhajal, ker se ne more nič v denar spraviti, ker je toliko davkov, ker posnamejo bogatci vso smetano, nam revežem pa pusté le kislo siratko?

Ljubi moji poslušalci, *koliko imate kruhov?* poprašal je Jezus učence. In odgovorili so mu, da le sedem za 4000 ljudi. In vendar so se z Jezusovo pomočjo vsi nasitili. Tudi mi ne bomo pogrešali vsakdanjega kruha, ako se naslanjamo na Jezusa. Tako pa le premalo vanj zaupamo, premalo zanj delamo, premalo ga ljubimo.

O tem se bomo danes prepričali z Jezusovo pomočjo.

1. Premalo zaupamo. Bog skrbi za vse, skrbi po očetovsko za svoje stvari in vse dobro imamo od njega — on je neskončno dobrotljiv. Kaj ne skrbi za ptice pod nebom, za ribe v vodi, za cvetice na polju, za živali v gozdu? A za človeka, ki je krona vsega stvarstva, Bog ne bi poskrbel? Le preudarite najbolj zavrženo živalico, opazujte po tleh plazečega se gada! Ubije ga, kdor ga more, sovražnikov ima obilo mej ljudmi in živalimi, studi se človeku in beži pred njim živalica. In vendar mu Bog dá dvojno obleko, za po zimi in za poleti, dal mu je nevarno orožje, s ka-

terim se brani, preskrbljuje mu hrano vsak dan sproti in vedno ima zanj mizo pogrneno. Ali ste že kdaj slišali, da bi se bil kak gad obesil, ali ste že brali, da je kateri v vodo skočil in kako drugače obupal nad svojim življenjem? Ako Bog tako skrbi za najbolj zaničevano svojo stvarco, za človeka, najveličastnejšo stvar, pa naj ne bi imel skrbne roke in paznega očesa? Še osel si ne beli glave, kdo mu bode jutri položil klaje v jasli, ti pa si tako maloveren, tako nezaupen, tako omahljiv, kakor bi ne vedel obljube Kristusove: *Iščite najprvo božjega kraljestva in njegove pravice — vse drugo vam bo privrženo.* Premalo torej zaupamo.

Nek rokodelec si kar ni mogel opomoči. Bližal se je sveti Jurij, in hišni gospodar mu je grozil, da ga vrže izpod strehe, ako mu najemščine ne odračuni. Mož je obupaval, žena pa ga je tolažila. A nič ni pomagalo.

Nekega jutra je bila žena sila žalostna. »Kaj si bolna?« popraša jo mož skrbno. »O nisem bolna, a strašne sanje sem imela: sanjalo se mi je, da so angeljci nesli našega ljubega Boga k pogrebu, in to je še mene tako ganilo, da me še zdaj srce boli«, konča žena. »Prismoda, odgovori ji mož, ali ne veš, da Bog ne umrje, da je vselej bil in bo? Nikar ne bodi tako otročja.« — Žena hipoma spremeni obraz in veselo objame moža, rekoč: »Torej stari Bog še živi? On naju je že 50 let ohranil, a zdaj tarnáš, kakor bi Boga ne bilo več?« Možu se razveseli obraz in zadovoljno odgovori: »Prav imaš, ljuba ženka! Ti si modra in tudi jaz hočem nadalje bolj — Bogu zaupati.«

Rokodelec je tako storil in Bog mu je res pomagal.

2. Premalo delamo. Na zemlji je okrog 1500 milijonov ljudi in vsi morajo jesti najmanj jedenkrat na dan. Ko bi pa bilo le toliko živeža še odmenjenega ljudem, kolikor ga je zdaj-le na zemlji, pojedli bi v nekaj letih ves živež in naposled bi pojedli tudi sami sebe. Tako sem bral nedavno, da je v nekem kalifornijskem rudokopu plaz posul štiri delavce. Lakote so pobili drug drugega, dokler ni ostal jeden sam, ki je vse to zapisal na popir, zaprl v steklenico in sam se usmrtil zaradi lakote. Vendar se ni in ne bo na vsej zemlji nikoli kaj takega prigodilo. Zato je Bog poskrbel. Naša zemlja ima to lastnost, da vsako leto stokrat povrne, kar ji ob setvi posodiš. Vzemi v roko kepico zemlje in ničesar ne najdeš v nji, kar bi bilo moki ali mesu ali krompirju podobno. In vendar se iz te črnkaste kepice izcimi moka, meso, krompir itd. Zemlja ima torej kruha za vse ljudi. *V potu svojega obraza boš jedel svoj kruh*, govoril je Bog Adamu. Truditi se je treba in trpeti. Godi se pa le prerado, da so tisti pri delu najkasnejši, kateri so

pri skledi in kozarcu najhitrejši. Tisti, ki slabo napravijo svoje delo, hočejo biti za svoje delo preplačani. Tisti, ki ob nedeljah delajo, o ponedeljkih praznujejo. Ali ne gre marsikdo rajše po sejmihi postajat, kakor doma delat? Ali ne diši marsikomu bolj gostilna, kakor delavnica?

Koliko bi prihranil marsikateri mož pri vinu ali žganju, koliko bi si privarčeval marsikateri mladenič pri tobaku! Koliko bi lahko prigospodinjila marsikatera žena! In koliko se po nepotrebnem zapravi za ničemerem lišp in obleko.

Preveč mislimo, ljubi moji, na nepotrebne reči, premalo na potrebne, preveč si damo opravila z razkošnostimi, premalo pazimo na svoje dolžnosti. Toda sv. Pavel pravi: *Kdor ne dela, naj ne je*. Zmernost in delo človeku ohranja zdravje, živi ga in utrjuje. Zdrava duša more biti v zdravem telesu in zato je opravičena tožba: premalo delamo.

Uboga in pridna vdova s peterimi otroki je bila. Pride pa slaba letina, živeža ni in vrh tega še kravica pogine. »Raje bi umrla, kakor živim«, rekla je. Bila je nedelja. Mlajša hči reče: »Mati, pojdemo v cerkev!« In šli so. Vdova čuje pridigo o trdnem zaupanju in vstrajnem delu ter gre potolažena iz cerkve. Zvečer slišijo mukati kravo pri oknu. Nekdo potrka na okno in pravi: »Dober prijatelj vam pošlje to kravo in vrečo žita. Včeraj vas je videl v cerkvi, kako ste pristrčno molili, pozvedel je za vas ter vam hoče pomagati.«

Bog delavnih ljudij torej ne zapusti.

3. Premalo ljubimo. Kdo je vreden večje ljubezni, kakor Bog? *Ljubimo ga, ker nas je on poprej ljubil*. Iz same ljubezni se je včlovečil, trpel in umrl za nas, delil dobrote in še vedno kliče: *Pridite k meni vsi, ki ste žalostni in obteženi, in jaz vas bom poživil*. Ako pa Boga v resnici ljubimo, ljubiti moramo tudi svojega bližnjika. Toda kako se nam godi? Ali nismo skrajno sebični, samopridni in grda nevoščljivost se redi v naših srcih? Grda zavist nareka kristijan, da bi raje molil, daj meni, a ne nam danes naš vsakdanji kruh. Če samica dobi moža, že jo začno premlevati sosede in strine! Nič dobrega ne najdejo nad njima in črna zavist zveni iz vsake besedice. Če sta dva krčmarja v vasi, drug drugega grajata in uničujeta. Če sta dva rokodelca taiste obrti, vedno sta si v laseh in drug drugemu kruh izpodjedata. Če sta dva kramarja v vasi, gledata se pisano. Drug drugemu ne privoščiijo, in v vseh stanovih vlada črna zavist. Kod je torej ljubezen? Toda v nebesa ne pride nič nečistega, še manj kaj nevoščljivega. V nebesih je

sreča, veselje in ljubezen. Tam so zveličani duhovi pri *nebeški večerji, tam se veselé ljubezni kipeči angelji, tam je Jezus Kristus, ki je zapustil nebesa, ki je vzel na -se podobo hlapca, ki je bil ubog, da ni imel kam svoje glave položiti, ki ni hotel sebi kamena v kruh spremeniti, ljudem pa je kruha, rib in vina čudežno namnožil. Tam gori zavist nima prostora, ljubi moji! Zato ne zavidajmo sreče drugih, glejmo sami sebe, dajmo vsakemu svoje, a spoznajmo, da smo sami krivi, ako nam ne ostaje kruha, ker smo sebični, zavistni, ne ljubimo bližnjika, ne ljubimo Jezusa.

Leta 1841. je stanovala v Antverpnu na Holandskem v mrzlem hramu ubožna rodbinica. Dva bolehnata otroka sta ležala na slabi posteljici, poleg njiju pa še bolj bolna mati. Lačni so bili in čakali očeta. »Lačen sem«, oglasi se deček. Mati mu poda trdo skorjico, ki je bila za sestrico namenjena. Saj uboga deklica tako kmalu zleti v nebesa. Deček slastno zgrabi skorjico, polovico pa pomoli sestrji, ki pa že ni mogla ust odpreti. Sestradena mati pa je molila.

Čez pol ure pride oče. »Celo jutro sem stal na kolodvoru, a nobenega zaslužka, nesrečni smo«, reče ženi in solza mu zaigra v očeh, ko sin poprašuje, ali je prinesel kaj za v usta.

»Prodal bom dvokolnico, drugače si ne morem pomagati«, reče oče in odide.

Na trgu je bila javna dražba, h kateri je prinesel vsak lahko, kar je hotel. Dvokolnica je bila kmalu na vrsti. Dve imenitni gospodični ste slišali moža, ki je zraven pripovedoval svojo nesrečo, ter se pomenite, da hočete kupiti dvokolnico. Gnali ste jo do 27 kron, plačali ter rekli možu, da jima jo domov pelje. Mož to stori, po poti ga poprašujete, nakupite jestvin polno dvokolnico in glej — ravno tam se ustavijo, koder je stanoval nesrečni mož.

Strašen prizor! Žena skoro mrtva, sin stoče: »mama, kruha!« deklica pa je že nezavestna. Gospodični hitro ulijeta vina v usta bolnikom, ki se polagoma začno zavedati ter se potolažijo. Zdaj še-le rečete gospodični možu: »Dvokolnica in vse drugo je vaše in kadar bode v taki sili, obrnite se še na — naju.« Nato odidete blagi dobrotnici.

To je prava ljubezen, ljubi moji poslušalci! Tako ljubimo in Bog nas bo ljubil in vsakdanjega kruha ne bomo pogrešali.

Bog je poskrbel za vse in kot preljubeznivi Oče skrbi za svoje otroke. O bodimo le mi tudi resnično njegovi otroci, ne pa hudobnega duha, tedaj bodo krščanske resnice reševale naše krušno vprašanje in blagodejni vpliv Kristusovih nauk bode zdravnaval propad mej bogastvom in uboštvom. Tedaj in le tedaj, ako tudi mi storimo svojo dolžnost, delil bo Bog vsem pravico; ako bi

mi bolj zaupali, bolj delali in bolj ljubili, tedaj bi tudi manj kruha stradali, zakaj Bog je še vedno sam gospodar nebes in zemlje, in še vedno je veljaven stari pa resnični pregovor: Vsak je sam svoje sreče kovač. Amen.

P. Bohinjec.

Sedma nedelja po binkoštih.

I. Sredstva zoper peklenski ogenj.

Vsako drevo, ki ne obrodi dobrega sadu, bo posekano in v ogenj vrženo.
Mat. 7, 19.

Dandanes so ljudje v nekaterih rečeh zelo pazljivi in previdni. Znajo se zavarovati, da bi jih kaka nesreča ne zadela. Tako n. pr. se zavarujejo pred strelo s tem, da postavljajo na strehe strelovode, po katerih se strela odpelje v zemljo in ne trešči v hišo. Drugi se zopet zavarujejo proti ognju ali toči. Če jim pohištvo pogori, potem jim zavarovalno društvo izplača škodo. Vse to ravnanje je zelo pametno in le želeti je, da bi se vsi gospodarji zavarovali zlasti proti ognju zato, ker vedno slišimo o hudih požarih. — Ni pa pametno, da se jih tako malo zavaruje proti drugemu veliko hujšemu ognju, o katerem Kristus govori v današnjem sv. evangeliju rekoč: *Vsako drevo, katero ne obrodi dobrega sadu, bo posekano in v ogenj vrženo*, t. j. vsakdo, ki se v stanu smrtnega greha, brez dobrih del, loči s tega sveta, bo zavržen v večni ogenj. Ta ogenj je še veliko hujši, kakor časni ogenj, kateri hišo in vse drugo poslopje vpepeli, in vendar je tako malo ljudij, ki bi se zavarovali proti njemu. Ali je pa kako sredstvo, kak pomoček zoper strašno nesrečo večnega ognja? Da! Imamo taka sredstva zoper večno pogubljenje in o teh sredstvih zoper peklenski ogenj hočem danes govoriti. Zvesto me poslušajte, da jih bodele znali rabiti.

1. Prvo sredstvo zoper večni ogenj nam daje Jezus sam, rekoč: *Kdor veruje v Sina božjega, ne bo sojen; kdor pa ne veruje, je že sojen, ker ne veruje v ime edinorojenega Sina božjega.* (Jan. 3, 18.) Na te besede bi utegnil kdo reči: Hvala Bogu, vse to jaz imam. Imam namreč vero v Jezusa Kristusa, da je pravi Bog; in to vero bom ohranil do konca in zveličan bom. Toda ne smemo se pre-

nagliti! Ravno tisti Zveličar je tudi rekel: *Ne vsak, kateri mi pravi: Gospod, Gospod! pojde v nebeško kraljestvo; ampak, kateri stori voljo mojega Očeta, ki je v nebesih, tisti pojde v nebeško kraljestvo.* — Kdor hoče torej biti zveličan, mora po sveti veri tudi živeti. *Kdor veruje, ne bo pogubljen* se torej pravi: kdor ima živo, delavno vero, ne bo pogubljen. In o kom se more reči, da ima živo, delavno vero? O onem, ki jo tudi v dejanju kaže, ki po sv. veri živi; tak bo zveličan. Saj veste, da katekizem pravi: K zveličanju še ni dovolj, da ima človek svojo vero samo v srcu, ampak jo mora tudi v delih kazati in z besedo pričati. Mi n. pr. verujemo, da je sv. cerkev namestnica božja tu na zemlji, da so njene zapovedi tako veljavne, kot božje; ali jih pa tudi izpolnujemo vse brez izjeme? Mi verujemo, da je Gospod Zveličar v zakramentu sv. rešnjega Telesa resnično pričujoč, ali mu pa tudi skazujemo spodobno čast v cerkvi in na ulici, kadar ga nese mašnik k bolniku? Mi verujemo, da je greh največje hudo, hujši od vsake časne nesreče, katera mine; ali se ga pa tudi varujemo? Varujemo se bolezní in onih krajev, kjer bi utegnili bolezen nalezti. Takih krajev pa, kjer smo že večkrat v greh padli, se pa ne varujemo. Če takó delamo, naša vera ni živa. Kdor želi res živo vero doseči, ta bo rad besedo božjo poslušal in na-se obračal. Trdne sklepe bo delal: Danes se hočem tega greha varovati in v to ali ono skušnjava ne privoliti, ker vem, da si z jednim samim smrtnim grehom zaslužim pekel. Kdor hoče dobiti živo vero, se bo spomnil posebno pogosto pričujočnosti Božje.

2. Neko drugo sredstvo zoper nesrečo večnega ognja nam apostol Pavel sam pove rekoč: *Ako bi sami sebe presodili, bi ne bili sojeni.* (I. Kor. 11, 31.) Apostol hoče reči: ako se mi svojih grehov skesano in odkritosrčno spovemo in zanje pokoro delamo, ne bo se nam treba bati radi grehov sodbe božje.

Kristus je rekel apostolom in njih naslednikom: *Katerim boste grehe odpustili, so jim odpuščeni, in katerim jih boste zadržali, so jim zadržani.* (Jan. 20, 23.) *Ali kar boste razvezali na zemlji, bo tudi v nebesih razvezano.* Če se torej svojih grehov v zakramentu sv. pokore spovemo in nas spovednik od njih odveže, potem se nam radi teh grehov ni treba bati sodbe božje. Odpuščeni so, izbrisani so, tudi v nebesih, tudi pri Bogu. — Predragi v Kristusu! Kako lahek pomoček imamo torej zoper nesrečo večnega pogubljenja! Če pomislimo, da jeden sam smrtni greh pahne človeka v večno pogubljenje, če pomislimo, kolikim skušnjavam smo izpo-

stavljeni, potem moramo Bogu hvaležni biti, da nam je dal v zakramentu svete pokore tako lahko sredstvo, katero nas obvaruje nesreče večnega pogubljenja!

Toda, bodimo previdni! Tudi to sredstvo sv. spovedi marsikoga ne obvaruje pred večnim ognjem, ker ga ne zna prav rabiti. Marsikdo se spoveduje, pa ne dobi odpuščanja, ne uide pogubljenju, ampak se še bolj vanj pogrezne. Zakaj? Zato, ker zakramenta sv. pokore ni vredno prejel. Kdor se spoveduje brez pravega, čeznatornega kesanja, brez trdnega sklepa poboljšanja, brez trdnega sklepa, da se hoče vsaj vseh smrtnih grehov varovati, on ne dobi odpuščanja. Kdor pri spovedi iz napačne sramožljivosti vedoma smrtne grehe zamolčuje, ne dobi odpuščanja. Taki se smrtno pregreše, ker zakramentu sv. pokore veliko nečast delajo. In ker vidimo tako malo resničnega spreobrnjenja, bati se je, da je več sv. spovedij neveljavnih. In res, kako mora imeti pravo kesanje človek, ki leto za letom streže kaki strasti n. pr. pijančevanju — in ne kaže nikakega poboljšanja! Ali more imeti pravo kesanje tak, ki živi v kaki pregrešni zvezi in hodi v tem času k spovedi z vedno istimi grehi in tiste zveze noče opustiti? Ali kako more pravo kesanje imeti oni, ki živi v sovraštvu, ter svojemu sovražniku noče iz srca odpustiti?

Da nam bo torej zakrament sv. pokore v zveličanje, ne v pogubljenje, zato se spovedujmo vselej skesano, odkritosrčno, s trdnim sklepom poboljšanja! Spovedujmo se z ono resnobo, katero je imela Magdalena klečoč pri Jezusovih nogah; z ono natančnostjo, kakor če bi vedeli, da je ta spoved zadnja v našem življenju. Spovedujmo se odkritosrčno dobro vedoč: če zdaj kak greh zamolčim, tedaj bo sodnji dan razodet pred vsemi ljudmi in angelji, in trpeti bom moral zanj večno; če se ga pa skesano obtožim, tedaj mi bo odpuščen. — Rabimo torej to sredstvo zveličanja prav in pogosto!

Koliko jih je, predragi, zdaj v nebesih, ki Bogá hvalijo in slavé, da so se dobro spovedovali in tako odšli pogubljenju! In koliko jih je na drugi strani zavrženih, ki zdaj obžalujejo, da niso zakramenta sv. pokore radi in dobro prejekali. Bali so se malega poniževanja in truda, ki bi ga imeli za dobro spoved.

3. Slednjič hočemo govoriti še o tretjem pomočku zoper nesrečo večnega pogubljenja. Gospod Zveličar sam nam ga je dal rekoč: *Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan.* (Jan. 6. 55.) Jezus torej tu iz-

rečno obljubuje, da tisti ne bo pogubljen, kdor vredno prejema sv. obhajilo. — Pa tudi to sredstvo — sv. obhajilo je treba prav porabiti, da nam bo teknilo v večno življenje. Marsikdo bi morda opiraje se na besede Gospodove mislil, da grem le vsako leto jedenkrat k sv. obhajilu ter je prejemem tudi na smrtni postelji, pa sem gotovo zveličan. Tako misliti je zelo goljufivo. Le one obhajance bo Gospod obudil k večnemu življenju, kateri sv. obhajilo prav in vredno prejemajo in sicer tolikrat, kolikorkrat čutijo to potrebo za svojo dušo. Kdor pa prejema sv. obhajilo le redkokedaj in še takrat slabo, ta še nima gotovosti, da bo zveličan. Kdor pa prejema sv. obhajilo nevredno, t. j. v stanu smrtnega greha, spremeni sv. obhajilo v pomoček za pogubljenje po besedah sv. Pavla: *On si sodbo je in pije* (I. Kor. 11, 29.), t. j. zavžije je v lastno pogubljenje.

Glejte, predragi v Kristusu! Gospod Zveličar nam ponuja tako lahek pa zdaten pomoček večnega zveličanja, sv. obhajilo. On sam pravi: *Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan.* Kdor sv. obhajilo vredno in pogosto prejema, bo kmalu na duši ves spremenjen. Opazujte pomladansko solnce! Ono raztopi sneg in led; ogreje zemljo, da začno iz nje poganjati cvetice; da drevje ozeleni in sad obrodi. Tako spremeni tudi Zveličar, solnce pravice in milosti božje, naše srce, če ga vredno prejememo. Iztrebi namreč iz duše in zamori v nji vse hudo nagnjenje, te izrastke izvirnega greha; daje človeku moč, ustavljati se skušnjavam; daje mu moč, da ostane stanovit in v dobrem. — Vredno sv. obhajilo vzbudi v človeškem srcu hrepenenje po čednosti in je najboljši pripomoček k lepemu, krščanskemu življenju. Sladek mir se vseli v človekovo dušo. To notranje veselje tudi ne preneha, če ima prav človek polno križev in težav. Vredno sv. obhajilo odvzame človeku tudi strah pred smrtjo in sodbo. Zakaj pri sodbi bo dobil onega za Sodnika, katerega je zdaj večkrat sprejemal kot ljubega, dragega gosta. Na smrtni postelji bo ta ljubi gost prišel k njemu, podal mu roko, da ga bo peljal skozi temna vrata hladnega groba v zračne višave večnega veselja. — Vse drugače bo pa z onim, ki je sv. obhajilo mrzlo, redko ali celo nevredno prejemal; ki je zametaval ljubezen Gospodovo ter se ni dovolj ali nič zmenil za njegovo povabilo! Kaki čuti bodo navdajali njegovo srce, ko bo imel stopiti pred Sodnika, katerega v življenji ni poznal!

Naš Zveličar Jezus je na gori, kjer je učil osem zveličanskih čednostij, razložil tudi vse dolžnosti, ki jih bodo imeli udje njegove sv. cerkve. Potem pa je rekel: *Vsak tedaj, kateri sliši te moje besede in jih spolni, bo podoben modremu možu, kateri je sezidal svojo hišo na skalo. In ploha se je ulila in prišle so vode in vetrovi so pihali in so se v tisto hišo vprli, in ni padla, zakaj stavljena je bila na skalo. In vsak, kateri sliši te moje besede in jih ne spolni, bo podoben neumnemu možu, kateri je sezidal svojo hišo na pesek. In ploha se je ulila, in prišle so vode, in vetrovi so pihali, in so se v tisto hišo vprli, in je padla in njena podrtija je bila velika.* (Mat. 7, 24—27.) Predragi v Kristusu! Slišali ste danes pomočke zoper peklenski ogenj. Rabite jih, da boste podobni modremu možu. Amen.

—k

2. Spolnovanje božjih zapovedij.

Kdor stori voljo mojega Očeta, ki je v nebesih, tisti pojde v nebesko kraljestvo. Mat. 7, 21.

Naš mojster in učenik, Jezus Kristus, primerja v današnjem sv. evangeliju človeka z drevesom. On hoče reči: Na tem ni nič ležeče, da je drevo po zunanji podobi lepo in vitko zraščeno, ali da ima lepo listje in cvetje, temveč na tem, da dober sad rodi. Tako drevo ima posestnik rad na svojem vrtu, takemu streže, je lepo obrezava in je skrbno goji. Če pa ne rodi dobrega sadu, je za nemari, poseka in vrže v ogenj. — Prav tako primerja Jezus danes človeka s služabnikom in pravi: Tisti služabnik ni dober, ki se svojemu gospodarju vklanja in dobriku ter mu vedno kliče: Gospod, gospod, temveč tistega služabnika gospod sam ceni in dobro plačuje, kateri vedno spolnuje njegovo voljo. — Kaj nas pa ti priliki učita? Pravita nam: Kakor se malopridno drevo, ker ne prinaša dobrega sadu, poseka in vrže v ogenj, tako tudi vi, ako s spolnovanjem božjih zapovedij ne prinašate dobrih del, nimate drugega pričakovati, kakor večno pogubljenje. In kakor tisti služabnik, ki se le z jezikom svojemu gospodarju dobriku, njegove volje pa ne spolnuje, od gospodarja nima pričakovati ne izrazov zadovoljnosti, ne pohvale ne plačila, tako vi ne, ako ne spolnujete zapovedij gospoda svojega Boga. Poglavitna naša dolžnost je torej ta, da 1. spolnujemo božje zapovedi, in 2. da spolnu-

jemo vse božje zapovedi brez izjeme in razločka, ako hočemo zveličani biti. — O tem me nadalje poslušajte!

1. Ni je kmalu resnice sv. vere, katero bi bilo lažje dokazati, kakor je ta, da, če hočemo zveličani biti, moramo spolnovati božje zapovedi. Čemu bi nam bil sicer Bog zapovedi dal, se moramo vprašati, če bi bilo vse jedno, ali jih izpolnujemo, ali ne? Zakaj bi nam velevali: *Ne imenuj po nemarnem božjega imena*, — *posvečuj praznik, spoštuj očeta in mater, ne ubijaj, ne prešestvaj, ne kradi, ne pričaj po krivem zoper svojega bližnjega* itd., če bi, kakor lutrovci pravijo, v zveličanje že sama vera v Boga Očeta in Sina in sv. Duha zadostovala? Akoravno se pa že samo ob sebi razumeva, da moramo zapovedi spolnovati zategadelj, ker nam jih je Bog dal, vendar nam Jezus Kristus sam še posebej to dolžnost nalaga. Le spomnite se tistega mladeniča, ki je prišel k Jezusu in ga vprašal: *Učenik, kaj naj storim, da pojdem v nebeško kraljestvo?* In Jezus mu naravnost reče: *Če hočeš iti v življenje, spolnuj zapovedi.* — Ko je Jezus nekdaj nevernikom žugal z večnim pogubljenjem, opominjal jih je ne le, da morajo verovati, rekoč: *Kdor ne veruje, je vže sojen*, ampak opominjal jih je tudi k spolnovanju zapovedij božjih, rekoč jim: *Vzemite na-se moj jarem*, (to je: spolnujte moje zapovedi), *in bote mir našli svojim dušam*, to je: in bote zveličani. Zategadelj vpraša sv. Krizostom: *Ali je mar v zveličanje dovolj, verovati v Sinu božjega? Nikakor ne! Zakaj le verjav v Očeta, Sina in sv. Duha, če pa po zapovedih božjih ne živiš, ti vse to nič ne pomaga.*

To resnico Jezus nadalje dokazuje s to-le priliko: *Vsak, pravi, kdor moje besede posluša in jih spolnuje, je enak modremu možu, ki je svojo hišo sezidal na skalo. Ulila se je ploha in prišle so vode, bučali so viharji in zaganjali se v hišo; a hiša ni padla, ker je bila zidana na skali. In vsak, kdor moje besede sliši in jih ne spolnuje, je enak nespametnemu možu, ki je svojo hišo zidal na pesek. Ulila se je ploha, prišle so vode in bučali so viharji in se vprli v tisto hišo in hiša je padla in njena podrtija je bila velika.* (Mat. 7, 24—27.) Kaj hoče drugega reči, kakor to-le: Kdor svoja dobra dela opravlja na podlagi sv. vere, bo zveličan; kdor ne, bo pogubljen? Prav to je pridigal judovskemu ljudstvu sv. Janez Krstnik. Vprašali so ga judje: *Kaj nam je storiti, da ubežimo prihodnji sodbi?* In on jim je odgovoril: *Kdor ima dve suknji, dá naj jedno tistemu, ki je nima, in kdor ima jedi, naj ravno tako*

stori. (Luk. 3, 10.) Ljudstvo torej Janeza ne vpraša: Kaj nam je verovati? ampak: Kaj nam je storiti? In Janez v odgovoru zopet nič ne povdarja, kaj naj verujejo, temveč jim našteva dela ljubezni, to je: zapovedi, katere naj spolnujejo. Zato pa tudi sveti apostol Pavel (2, 3.) pravi: *Ne poslušalci, ampak spolnovalci postave bodo zveličani*, in sv. Jakob govori: *Kdor ni pozabljen poslušalec, ampak delavec, ta bo srečen v svojem dejanju*, (1, 25.) ta bo zveličan. — Sv. Perpetva je videla v zamaknenju zlato lestvo, ki je segala od zemlje do nebes, ob straneh pa je bila vsepovsod z ostrimi noži in meči obdana. Ta zlata lestva, glejte! je pot proti nebesom; noži in meči pa, s katerimi je obdana, pomenjajo zapovedi božje, katere moramo zvesto in natančno spolnovati, naj nam bo še tako težko in zoprno. Bog ti zapoveduje spoštovati očeta in mater; a tvoj oče, tvoja mati sta morda prepirljiva, hudobna. Zato ti je spolnovanje te zapovedi težavno. Ali nič manj kot to — spolnovati jo moraš. Bog ti zapoveduje, ljubiti svojega sovražnika, mu dobro storiti in zanj moliti; a tvoj sovražnik je čmeren, hudoben in se ne dá pridobiti ne z lepa ne z dobrotami; toda Bog velí, da njegovo zapoved spolnuješ. Bog zapoveduje, tuje imenje do zadnjega vinarja povrniti, hudo nagnenje in poželenje krotiti in brzdati; narava se ti na vso moč upira, hudobni ljudje te podpihujejo, hudoba te napeljuje v greh, — težko — silno težko te stane premagovanje, a Bog ti zapoveduje in nimaš ga nobenega izgovora; če hočeš v življenje iti, spolnovati moraš njegove zapovedi.

2. A ne le jedno ali drugo zapoved božjo, ampak vse brez razločka moramo spolnovati, če hočemo zveličani biti. Da vam to z zgledom pojasnim, mislimo si hlapca, kateri bi svojemu gospodarju ugovarjal: Vse bom storil, kar mi porečete, le živine v hlevu ne bom krmil in snažil. Ali bo gospodar ž njim zadovoljen? ga bo li plačeval in pri hiši držal, da mu živina v hlevu pocepa od gladú in nesnage? Jaz mislim, da ga tako nespametnega gospodarja ni. Sedaj si pa mislite kristijana, ki bi, kakor ta hlapec, svojemu Bogu rekel: Kar mi zapoveduješ, vse bom izpolnoval, le postne zapovedi ne. — Je-li tak — dober kristijan? ali more imeti upanje, da bo zveličan? Vsak mora pripoznati, da je tak nepokoren kristijan puntar in upornik zoper Boga, ki se predrzne njegove zapovedi zaničevati in je torej vreden večnih kaznij. — Da to še bolj izprevidite, vprašam vas: Koliko zapovedij so angeli prelomili? koliko sta jih prelomila prva dva človeka Adam in Eva

v raju? Kajne, le jedno samo. Angelji v svojem napuhu so hoteli toliko biti, kakor Bog sam, Adam in Eva pa sta jedla sad od tistega drevesa, katerega jima je bil Bog prepovedal. Zato pa so bili angelji iz nebes pahnjeni v peklenski ogenj, Adam in Eva pregnana iz raja, in smrt je čez nju gospodovala. Prelomljenje jedne same zapovedi božje je vtisnilo tema in onim znamenje in pečat večnega pogubljenja. Iz tega razsodite sami, kaj imajo pričakovati tisti kristijani, kateri ne živé po vseh zapovedih božjih, ampak le tiste priznavajo, katere se jim poljubi in katere se njih nagnenju prilagajo. Sv. Jakob (2, 10. 11.) pravi: *Kdorkoli spolni vso postavo, pregreši pa se v jedni, je vsega kriv. Zakaj kateri je rekel: Ne prešestvaj, je tudi rekel: Ne ubijaj. Ako sicer ne prešestvaš, ubijaš pa, si prestopnik postave.* — Bazilij nam pojasnuje to resnico v tej-le priliki: Nekateri, pravi, spolnujejo vse zapovedi božje, le v jedni se pregrešé. Ti so jednaki človeku, ki se napravi na pot, da bi šel pogledat veliko in imenitno mesto. Ko pa že dolgo hodi in pride pred vrata tega mesta, gre v gostilno, ondi počiva in se razveseljuje, ne poljubi pa se mu iz lenobe naprej, da bi si ogledal slavno in imenitno mesto. Le par sto korakov in prišel bi v mesto. Ali teh se mu zdi škoda, in zaman je vsa njegova pot, zaman ves njegov dosedanji trud; zaželenega slavnega mesta in njegovih znamenitostij nikdar ne vidi. — Prav tako se godi njemu, ki pravi, da vse zapovedi božje spolnuje, le za to ali drugo ne mara, on nikdar ne dospe v mesto nebeškega Jeruzalema.

O Cahariji in Elizabeti beremo, da sta bila oba pravična pred Bogom in sta živela po *vseh* zapovedih in postavah Gospodovih nesvarljivo. (Luk. 1, 6.) Prav tako se here o onem mladeniču, kateremu je Kristus veleval: *Ako hočeš iti v življenje, spolnuj zapovedi.* Ta je Kristusu odgovoril: *Vse to sem spolnoval od svoje mladosti.* Če so pa ti in še brez števila zveličanih mogli spolnovati vse zapovedi božje, moramo to z božjo pomočjo storiti tudi mi, ako hočemo katerikrat dospeti med trume izvoljenih! Amen.

M. Torkar.

Osma nedelja po binkoštih.

Časno blago.

Delajte si prijatelje s krivičnim mamonom, da vas, kadar obnemagate, vzamejo v večna prebivališča.

Luk. 16, 9.

Prelepo priliko nam pripoveduje naš nebeški Učenik v našnjem evangeliju, v kateri nam pokaže, kako obračajmo časno blago ali premoženje v zveličanje svoje duše. Nek bogat mož je imel hišnika, katerega so mu zatožili, da zapravlja njegovo premoženje. Nejevoljen pokliče gospod svojega služabnika, očita mu njegovo zapravljivost, pove mu, da ga bo odpustil iz službe, vrh tega pa mu ukaže, da mora dati račun o svojem hiševanju. Pa prekanjeni hišnik si kmalu z zvijačo pomaga iz zadrege in si preskrbi še prijateljev za prihodnjost. Skliče namreč dolžnike svojega gospoda, odpusti vsakemu nekoliko dolga in ukaže, naj zapišejo v dolžna pisma le ostanek. S to zvijačo se je hotel dolžnikom prikupiti, da bi ga vzeli v svoje hiše in ga preživili, kadar ne bo imel nič zaslužka. Nihče ne sme sicer hvaliti takega dejanja in gotovo to tudi ni bilo vseč njegovemu gospodarju, vendar se je on čudil njegovemu umnemu delovanju in je hvalil krivičnega, ker je ravnal tako zvito in prekanjeno. S to priliko je naš nebeški Učenik pojasnil resnico, da so posvetni ljudje bolj previdni in modri za nabiranje časnega blaga, kakor verniki v skrbi za zveličanje svojih duš. K sklepu opomni Jezus svoje poslušalce: *Delajte si prijatelje s krivičnim mamonom, da vas, kadar obnemagate, vzamejo v večna prebivališča.* Zakaj imenuje Jezus časno blago krivično? Zato, ker je marsikdo pridobi na nepravičen, nepošten način. Zatorej je hotel Jezus povedati s temi besedami, da časno blago preslepi in premoti človeka in ga zapelje v marsikatero krivičnost in napačnost. Kdor pa hoče biti prijatelj božji, mora se tako posluževati posvetnega blaga, da mu ne bo v pogubo, temveč v zveličanje, ne v padec, temveč v vstajenje, da ga bo Bog vzel v večna prebivališča, v sveta nebesa. Te Jezusove besede me spominjajo, da govorim danes o časnem blagu in vam razložim, 1) kako nam je lahko nevarno in 2) kako ravnajmo z njim.

I. Časno blago je v resnici velik dar iz božjih rok, za kate-rega bi morali vsak dan hvaliti svojega Stvarnika; časno blago nam je pa tudi lahko spodtikljivo ali vzrok greha. Vsakdanja skušnja nas uči, da časno blago zapelje človeka, da pozabi na Boga, da začne goljufati in krivico delati, pijančevati, zapravljati, ubogega bližnjika pa prezirati.

Časno blago torej zmoti človeka, da pozabi na Boga in mu ni mar, kakšne verske dolžnosti ima. Kar je človeku najljubše, na to vedno misli in to si vedno živo predočuje. Kdor ima torej le za časno blago veselje, le to vedno premišljuje, zato ni čuda, da nima časa, misliti na Boga, ne časa, poslušati božjo besedo in moliti. Pa če tudi gre o nedeljah in praznikih k očitni službi božji, je v cerkvi le njegovo telo, njegova duša je pa pri kupčijah, ker preračunja, koliko dobička kaže to ali ono podjetje, ali je pa pri srebrnih in zlatih kupih, ker težko pričakuje, da bi se še bolj pomnožili. Tak od mamona preslepljen človek moli sicer tudi, pa le za to, da bi bil srečen na svetu, da bi kaj več pridobil. Seme božje besede pade pri njem med trnje, trnje pa zraste in je zadušil. Če ima tak človek vsega zadosti in vendar še vedno več poželi, ali je čudo, da ne more tak človek služiti Bogu, ker govori resnico modri Sirah z besedami: *Nič ni hudobnejšega, kakor je lakomnik, nič ni krivičnejšega, kakor ljubiti denar ali kaj drugega neumnega, ker ima tak dušo na prodaj.* To žalostno resnico nam potrdi zgled Judeža Iškarijota, ki je prodal v ostudni lakomnosti nedolžnega Jezusa neusmiljenim Judom, svojo jedino dušo pa hudobnemu duhu. Strmeti mora človek in se zavzeti, če prevdari, koliko hudega izvira iz lakomnosti; pravica, resnica, devištvo, poštenje, nedolžna kri, mesta, dežele, prav vse je na prodaj pri onem, ki ga vodi lakomnost. Iz tega pač lahko spoznamo, da lakomnež ni služabnik božji, temveč mamonov, kar potrjuje Jezus, večna resnica, rekoč: *Ne morete služiti Bogu in mamonu.* Ravno tako gotova resnica je, kar beremo v Salomonovih pregovorih: *Bogastva mi ne daj, o Bog, temveč le potrebni živež, da te nasičen ne zatajim in ne govorim: Kdo je Gospod?*

Posvetno blago zapelje človeka, da goljufa in dela krivico svojemu bližnjiku. O tej resnici nas prepriča današnji evangelij, ker nam pripoveduje o nezvestem hišniku. Ker je bil ta človek za paznika nad denarjem in premoženjem svojega gospoda, porabil je to priložnost in goljufal svojega gospoda. Ko pa gospodar zve o tej nezvestobi, in ko tudi hišnik zve, da bo

zgubil svojo službo, stori zopet novo krivico; pregleda namreč dolžnikom svojega gospoda mnogo dolga in ravna s tujim blagom tako, kakor da bi bilo njegovo. Kakor je delal evangelijski hišnik zavoljo časnega blaga škodo svojemu gospodarju, tako se godi še dandanašnji. Vam samim so gotovo znani taki žalostni zgledi. Kolikokrat beremo v časnikih, da je zginil ta ali oni, ker so njegove goljufije prišle na dan. Kdo ne bo s strahom spoznal iz tega, kako lahko se človek spodtakne nad posvetnim blagom in pogubi svojo dušo? Zato govori modri Sirah: *Srečen je bogatin, ki je neomadeževan!*

Časno blago zapeljuje človeka k nečimrnosti, nezmernosti v jedi in pijači, k zapravljivosti. Časno blago je krivo, da je marsikdo neusmiljenega, trdega srca. Zgled takega človeka je evangelijski bogatin. On se je oblačil v škrlat in dragoceno tančico, imel je vesele in dobre dni, bil je nezmeren v jedi in pijači, do ubogih pa trdega, neusmiljenega srca, ker ni hotel siromaku Lazarju, ki je ležal poln ran pred njegovimi vrati, niti drobtinic dati, ki so padale raz njegovo mizo. Ta mož je pozabil čisto na Boga, umrl in bil pokopan v pekel; prišel je zavoljo svoje nevere in neusmiljenosti v kraj, kjer je jok in škripanje z zobmi. Ali ni morda tudi dandanašnji dosti takih bogatinov, ki pogubljuje svoje duše zavoljo časnega blaga? Povejte mi, koliko je bogatih, ki prav obračajo svoje premoženje, koliko jih je, ki si služijo s svojim bogastvom nebesa? Pač redki, redki so, mi odgovorite. Saj nas prepriča skušnja, da daje nekateri bogatin svoje denarje za ničemrna oblačila, drugi za drage pojedine in sladka vina, ta streže svojemu nesramnemu poželenju, oni si pripravlja z denarjem kratkočasnosti in druga razveseljevanja. Takih bogatinov pa dobimo veliko število na deželi in po mestih. Vprašajte tega in onega siromaka, kako je to, da živi v takem siromaštvu, da nadleguje ljudi in hodi od vrat do vrat prosit kruha. Ta in oni, če bo le resnico povedal, vam bo odgovoril: Glej, naša hiša je bila nekdanj z vsem dobro založena, bilo je obilo blaga in denarja, pa mislili smo, da nam ne more nikdar zmanjkati, in smo živeli kakor evangelijski bogatin. Le zmišljevali smo si, kaj bi jedli in pili, nobeno oblačilo nam ni bilo predrago in pri vseh veselicah smo hoteli biti. Na ta način smo napravili vse svoje veliko premoženje. Nekdanj smo hodili v svili in žametu, sedaj pa še prtnine ni s čim kupiti, nekdanj smo pili sladko vince, sedaj pa še za sol ni. Toda to še ni zadosti, da smo si nakopali revščino in stradanje, z bogastvom

je izginilo tudi naše zdravje in, kar je še najhujšega, zbežal je iz našega srca sladki mir. — Vrh tega pa premislimo tudi, kako minljivo je časno blago, kako malo se moremo nanje zanesti. Kako lahko človek izgubi v jedni uri, kar je nabiral cel čas svojega življenja. Povodenj pridere in pobere vse; mala iskrica napravi velik ogenj, pokonča vse, nad čimur je imel človek vse svoje veselje. Pa če bi tudi obdržal človek ves čas svojega življenja to premoženje, kaj mu bo pomagalo, kadar pride njegova zadnja ura? Ali bo nesel le količkaj s seboj v večnost? Ali ni to časno bogastvo vzrok, da se ta in oni tako težko loči od sveta, in mu ne dela li ravno njegovo bogastvo smrti še bolj grenke in britke?

II. Ker je tedaj časno blago nevarno, varujmo se, da ne pogubimo zavoljo njega svoje neumrjoče duše, ker nič ne pomaga človeku, če bi pridobil ves svet, svojo dušo pa pogubil. Ker je časno blago tako nestanovitno in minljivo, ne navezujmo nanje svojega srca, nikar ne iščimo v bogastvu svojega veselja, temveč iščimo si tistega bogastva, katerega tatovi ne ukradejo in molji ne pokončajo, prizadevajmo si, da bomo obogateli na dobrih delih. Akoravno je namreč časno blago človeku lahko nevarno, mora je vendar rabiti v korist svoje duše. Na kakšen način pa se to zgodi?

Na to vprašanje nam odgovori naš Zveličar, ker pravi: *Delajte si prijatelje s krivičnim mamonom, da vas, kadar obnemagate, vzamejo v večna prebivališča!* Da bomo tedaj imeli kaj koristi od časnega blaga, nam zapoveduje Jezus, da si pridobimo ž njim prijateljev. Prvi, najimenitnejši prijatelj, katerega moremo pridobiti s časnim blagom, je Gospod Bog, naš največji dobrotnik, nad vse usmiljeni Oče. Drugi prijatelji, ki si jih pridobivajmo na ta način, so siromaki, ki so potrebni naše pomoči.

Boguse moremo prikupiti s časnim blagom, če uživamo vse božje darove s hvaležnim srcem, vse obračamo k večji časti božji, če se ne povišujemo zavoljo časnega blaga, če nismo krivični, neusmiljeni, zapravljivi, temveč če ostanemo vedno pravični, zmerni in usmiljeni, če damo kaj od svojega blaga v božjo čast, za cerkvene potrebe.

Reveže pa si moremo pridobiti s časnim blagom za prijatelje, če imamo do njih usmiljeno srce in jim delimo darove od svoje obilnosti, če namreč lačne nasitimo, nage oblačimo

tolažimo vdove in sirote v njihovih nadlogah. To zapoveduje sveti Pavel v listu do Timoteja, rekoč: *Premožne tega sveta opomni, da naj dobro delajo in bogaté na dobrih delih, da si bodo nabirali zaklade za večnost!* Če si bomo na ta način pridobili siromake, bodo nekdanji naši priprošnjiki pri Bogu. Prosili bodo Boga, da bi nam dal časno in večno srečo. Kedar umrje kak revež, kateremu si delil darove, imaš že prijatelja v nebesih in čim več revežem si pomagal, temveč priprošenj bode kipelo pred prestol božji. Če bo nekdanj bila tvoja zadnja ura, kadar se bo duša ločila iz tvojega telesa, gotovo bodo takrat tvoji nebeški prijatelji na vso moč prosili za-te. Glej, usmiljeni sodnik, poreče tak siromak, glej, ta je bil moj rednik, ta je marsikateri dan potolažil mojo lakoto, nikar ne pogubi njegove duše. Zopet drug revež poreče: Glej, ta je obrisal marsikatero solzo iz mojih očíj, ta mi je pomagal, ko nisem imel od nobene druge strani pomoči; naj ne trpi, o usmiljeni Gospod, tak dobrotljiv človek v večnem trpljenju. Še kateri drugi bode prosil: Glej, ta nam je bil oče, ko smo zgubili svojega pravega očeta, ta je skrbel za našo časno in večno srečo, zatoorej se ga usmili, o božji sodnik, in prizanesi mu!

Kar vas je bogatih in premožnih med mojimi poslušalci, vas prosim in vam priporočim: ne delajte si sovražnikov s časnim blagom, temveč prijatelje, namreč Boga in svoje ubožne brate. Posebno pa vam priporočim tiste siromake, kateri govoré z evangeljskim hišnikom: *Kaj bom storil? Kopati ne morem, vbogajme prositi se sramujem.* Taki so v resnici bolj vredni naše pomoči, kakor tisti, ki prosijo od hiše do hiše kruha. Da bote pa to lažje storili, spomnite se srčnega veselja, katero bodele občutili zavoljo takih dobrih del, spomnite se neskončno velikega plačila, ki vam je prihranjeno v svetih nebesih. Amen. † B. V.

Deveta nedelja po binkoštih.

I. Kaj naj nas posebno spodbada k češčenju sv. Ane?

(Za god svete Ane.)

Goljufiva je prijetnost in prazna je lepota; žena, katera se boji Gospoda, ona bo hvaljena. Preg. 31, 30.

Bog si je izvolil v stari zavezi judovsko ljudstvo, katero je vodil in učil po svojih prerokih ter po pravičnih zgledih med njimi kazal, kakšno bodi življenje tudi drugih. Odrešenik nam je bil rojen iz judovskega rodu, učil je v judovski deželi očitno ter s čudeži in prerokbami razodeval svojo božjo naravo. Vkljub vsem neštetim dobrotam pa, s katerimi je Bog obsipal to ljudstvo, bili so Judje večinoma trdovratni in jeruzalemski prebivalci so celo tako malo ljubezni imeli do Odrešenika, da se je Jezus nekoč mesto ugledavši *zjokal nad njim rekoč: Da bi bilo spoznalo tudi ti, in slasti ta svoj dan, kar je v tvoj mir!* In kar je še groznega sedaj napovedal jeruzalemskemu mestu in kar pozneje pri drugi priliki (Mat. 24.), zgodilo se je natanko v letu 70 po Kr. smrti, ko so Rimljani mesto obdali z zasipom, je oblegli ter grozno stiskali od vseh strani. Mesto Jeruzalem so pomandrali v tla, prebivalcev na stotisoče pomorili, izstradali, v sužnost odpeljali in niso pustili tudi v tempelju kamna na kamnu. To pa zato, *ker ni spoznalo časa svojega obiskanja.*

Pa pustimo to prežalostno podobo danes, zapomnimo pa si, da se imamo iz strašne osode Jeruzalemcev učiti, kako moramo mi *spoznati čas svojega obiskanja* t. j. čas milosti in božjih spominov, s katerimi nas Bog vabi k sebi.

Poglejmo pa sedaj nekoliko v rodovino Zveličarjevo. Danes praznujemo god njegove stare matere — sv. Ane. Ime Ana pomeni toliko kot *milost*. In zares je bila prav posebna milost božja, da je bila sv. Ana že v starosti vredna spoznana biti mati prečiste Device Marije in Matere Odrešenikove.

V berilu iz bukev pregovorov, ki se bere na njen praznik, stojé zapisane besede: *Goljufiva je prijetnost, in prazna je lepota; žena, katera se boji Gospoda, ona bo hvaljena.* Sv. cerkev hoče s tem reči: Sv. Ana se ni zanašala na zunanjo prijetnost in minljivo lepoto, ampak v strahu Gospodovem je iskala in tudi našla vso hvalo. Tudi mi, kristijani, dajajmo hvalo in čast sv. materi Ani,

posebej še v dan njenega godu. Vprašam pa: Kaj naj nas posebno spodbada k češčenju sv. Ane? Odgovor na to je bolj obširen, ker je mnoge hvale vredna sv. mati Ana.

K posebnemu češčenju sv. Ane naj nas spodbada: 1. Prvič zgled Gospoda Jezusa Kristusa. Vse življenje božjega Zveličarja je popolno ali bolje rečeno v resnici božje življenje, po katerem se nam je zgledovati. Za vse slučaje našega življenja velja beseda njegova: *Zgled sem vam dal, da ravno tako, kakor sem jaz vam storil, tudi vi storite.* (Jan. 13, 15.) Dokler je sv. Ana še živela, skazoval jej je gotovo naš Zveličar vse spoštovanje, ljubezen in podložnost. Kako namreč bi bilo mogoče misliti, da Jezus, ki je svojo mater Marijo in svojega rednika svetega Jožefa tolikanj čislal in ljubil, kako, pravim, da bi Jezus tudi svoje stare matere ne bil ljubil z otroškim spoštovanjem? Jezus je bil za vsako dobroto srčno hvaležen; kako bi se ne bil hvaležnega skazoval svoji sveti stari materi za vso njeno ljubezen in dobrotljivost, ki jo je ona skazovala svoji sveti hčeri in njemu samemu v prvih letih, ko ga je pestovala, čula pri njegovi posteljci ter mu bila tako postrežna? Jezus je rekel: *Kdorkoli dá piti komu izmed teh najmanjših le kozarec mrzle vode v imenu učenca, resnično vam povem, ne bo izgubil svojega plačila.* (Mat. 10, 42.) Ali mar Jezus sam na zemlji bivajoč ne bi bil skazoval največje hvaležnosti svoji stari materi, ki mu je skazovala še mnogo večjo skrbljivost?

Najlepše dokaze svojega spoštovanja, češčenja in ljubezni pa je Jezus razodel ob smrtni uri sv. Ane. Staro poročilo namreč pravi, da je prišel k njeni postelji ter jo tako -le nagovoril: »Blažena si, moja ljuba, stara mati! Vsi, ki te časté, bodo srečni na duši in na telesu, in ako te kličejo na pomoč v svojih stiskah, uslišal jih bom za tvojega imena voljo.«

Tako nam je zapustil Jezus sam prvi zgled, kako vneto nam je častiti sv. mater Ano.

2. Drugi zgled pa nam je dala Marija, njena presveta hči. Marija se je zmiraj rada spominjala, koliko ljubezen ji je skazovala sv. Ana od prvih trenutkov njenega življenja. Zato je opravljala nji na ljubo vsakoršna opravila, tudi najnižja, in vsako željo je svoji materi spolnila točno. Mati božja je sv. Ano čislala tudi zato, ker je vedela, kako bogoljubna žena, sveta mati je njena mati, pravo ogledalo vseh čednostij. Kolikor bolj se je starala

sv. Ana in kolikor bolj je postajala nadložna, toliko skrbneje ji je stregla Marija. Ko pa se je vlegla na smrtno posteljo, tedaj njena prehvaležna hči noben trenotek ni odstopila od nje ne po dnevu, ne po noči.

Tako je Marija na zemlji častila in ljubila svojo mater, pa tudi sedaj v nebesih še vsa gori za njeno češčenje tako, da je nekaterim svojih pobožnih služabnikov velela naravnost, naj časté posebno tudi sv. Ano.

3. Ni čuda, da je po zgledu Jezusa in Marije cela katoliška cerkev že od prvih časov krščanstva zelo častila sv. Ano.

Bere se, da so že apostoli hišo v Nazaretu, kjer je prebivala sv. Ana, mati Marijina, s sv. Joahimom, spremenili v kapelo. Sv. Helena pa je razširila to kapelo v cerkev. Zgodaj so tudi v Jeruzalemu na hišo, kjer je bivala sv. Ana ob svojih božjih potih v sv. mesto, napravili samostan, ki pa je sedaj turška mošeja. L. 550. so v čast sv. Ani sezidali v Carigradu prelepo cerkev, v kateri so shranili s slovesnim češčenjem njeno sv. telo, dokler ga niso križarji prenesli na Francosko ter se njene svetinje razdale po vsem zapadu; vendar so sedanji sv. Oče določili letos dné 10. maja s posebnim pismom, da se ima hraniti in častiti jedini veliki ostanek (relikvija) sv. Ane v nadškofijski cerkvi v Boloniji na Laškem. Po krščanskih deželah so postavili v čast sv. Ani mnogo cerkvâ, oltarjev in znamenj. Tudi je bilo več samostanov izročenih njenemu varstvu. Tisoče deklic je prejelo pri sv. krstu ime sv. Ane, in najnovejše pozvedbe in zapiski so pokazali, da je še sedaj na svetu poleg Marij največ An. Ustanovile so se tudi posebne bratovščine v proslavo sv. Ane; tako zelo sloveča v Solnogradu l. 1619. Sv. katoliška cerkev je take bratovščine odobrila, potrdila ter obdarovala z mnogimi odpustki v svesti si, da je sveta Ana s svojim materinstvom k včlovečenju Sina božjega več pripomogla, kot vsi stari očaki s svojimi zdihljeji in zaslugami.

V poslednjih časih so posebej krščanske žene ustanovile med seboj družbe sv. Ane, da bi jo toliko lažje častile ter ji priporočale sebe in vse sebi izročene v posebno varstvo.

4. Kakor sv. cerkev, tako so sv. Ano vselej častili tudi svetniki in druge pobožne osebe. Star cerkveni pisatelj pravi: *Množica onih, ki so od nekdanj visoko čislali in častili sveto Ano, je neštevilna.* V to število spada sv. Avgustin, sv. Hijeronim, sv. Epifanij, sv. Ciril Aleksandrijski, sv. Janez Damaščan, sv. Tomaž Akvinski, sv. Terezija, sv. Koleta, sv. Brigita in drugi.

Sv. Koleta je v 15. stoletju mnogo milostij dobivala na priprošnje sv. Ane, med drugimi celo to, da je pet oseb obudila k življenju.

Svetniki pa se niso samo s tem zadovoljili, da sami časté sv. Ano, ampak so tudi druge k temu vneli. Tako je sv. Avguštin vsako leto na sv. Ane dan govoril nji v čast pohvalno pridigo, v kateri je z vneto besedo poslušalce opominjal k zaupnemu češčenju sv. Ane.

Sv. Janez Damaščan, brezdvomno najboljši pridigarski slavitelj njen, ni mogel nikoli najti dovolj besedij v proslavo sv. Ane.

Papeža Gregorij XIII. in XV. pa Urban VIII. so vernikom živo priporočali češčenje sv. Ane. Vse to mora tudi nam biti najboljša spodbuda, da se izgledujemo po tolikih častilcih sv. Ane.

5. K temu nas dalje priganja tudi moč in dobrotljivost sv. Ane. Sv. Tomaž Akvinski pravi: *Bog podeljuje posameznim svetnikom milost pomagati nam ljudem v posebnih nadlogah. Toda sveti materi Ani je dana milost pomagati v vseh potrebah.* Podobno govori tudi sv. Terezija: *Vemo in prepričani smo, da naša sv. mati Ana pomaga v vseh nadlogah, težavah, zopernostih. S tem nam Gospod daje spoznati, da on, kakor je bil svoji ljubi stari materi pokoren na zemlji, tako tudi še sedaj v nebesih ravna, česar ga ona za nas prosi.*

Iz teh besedij posnemimo, kristijani, kako modro, prav in dobro je, častiti sv. mater Ano, da nam pomaga v premnogih dušnih in telesnih nadlogah. Tega nas prepričujejo tudi premnogi čudežni dogodki, ki razodevajo njeno veliko moč in dobrotljivost v nebesih. Omenim vam jih le nekaj.

a) Sv. Ana — tolažnica žalostnih.

Nekemu meščanu v mestu Kolinu je duh otemnel in bil je ves žalosten, potr in obupan. Spovednik mu svetuje, naj se zaupno obrne k mogočni priprošnici sv. Ani. Mož uboga, in glej, kar naglo mu preide otožnost in obupnost, dušni mir pa se naseli zopet v njegovo dušo. V zahvalo je dal napraviti jako dragoceno podobo sv. Ane ter jo po potrdilu nadškofovem razpostaviti očitnemu češčenju.

Nekaj podobnega se je zgodilo tudi z nekim mladeničem na Tirolskem, ki je bil, spoznavši svojo neozdravljivo bolezen, ves prežaljen, obupan in branil se je svetih zakramentov. Na svét materin, ki je že večkrat skusila moč sv. Ane, zmoli skozi tri dni vsakikrat jeden Očenaš in eno Češčenomarijo na čast sveti Ani, in glejte, skesano se je spovedal in potolažen je gledal smrti nasproti. Njegova zadnja beseda je bila: sv. Ana.

b) Sv. Ana — zdravje bolnikov.

Na gori sv. Ane na Avstrijskem je že mnogo slepih spregledalo, mnogo gluhih spreslišalo, mnogo poprej mutastih spregovorilo. Leta 1663. je neka meščanka z Dunaja, ki je bila že tri leta mutasta, iskala pomoči v Marijacetlju. Toda ni je našla na ti sloveči božji poti. Videlo se je, kakor bi presv. Devica to čast hotela prepustiti svoji častitljivi materi. Nekaj je revo gnalo na goro sv. Ane, in prosila je ondi, česar v Marijacetlju ni mogla doseči. Njeno zaupanje je bilo poplačano s tem, da je v tem svetišču zopet našla dar jezika.

c) Sv. Ana — mati stiskanih in revežev.

Nekdo je z mnogimi spremljevalci jadral čez Veliko morje v Novo Španijo. Ladija ni plavala srečno, viharji so jo zanašali in podili toliko časa semtertje, da je ljudem pošla vsa pitna voda. Nekaj mornarjev je že pomrlo od žeje. V tej silni stiski vsi goreče molijo k Bogu, da bi jih rešil. Med njimi pa je bila tudi pobožna devica, ki je že boreča se s smrtjo za žejo hipoma veselo vskliknila: »Ravnokar je bila pri meni jako veličastna gospa, lepa kakor solnce in je rekla: Jaz sem Ana, mati božje Porodnice; ti, hčerka, reci poveljniku, naj jadra proč od tega otoka do prvega, tam vam pokažem sladko vodo.« Poveljnik tako naredi in najde obljubljeno vodo.

Bere se tudi, da so bila poslopja, ki so se vnela, čudovito obvarovana vsled pomoči sv. Ane; bere se o siromakih, ki so bili že blizu smrti za lakotjo, da so bili nepričakovano preskrbljeni z živežem.

č) Sv. Ana — pomočnica za srečno zadnjo uro.

Neki duhovnik pripoveduje, da je neko noč pozvonil njegov hišni zvonec. Ko pogleda, kdo ga budi, zakliče mu velika, postavna, čisto nepoznana ženska oseba, naj gre hitro previditi dekle v to in to hišo na hribu, zakaj umrla bo še nocoj, cerkovnik že čaka v cerkvi. Dušni pastir se urno napravi, vzame Najsvetejše in s cerkvenikom nastopita pot proti zaznamovani hiši. Tudi cerkvenika je zbudila taista oseba. Ko po jednournem potu dospeta do one hiše, najdeta jo ne malo začudena trdno zaklenjeno, nikjer luči in nobenega glasu. Začneta trkati, odpró jima, toda o bolni dekli ne vé nihče. Že mislita, da ju je kaka malopridna oseba hotela imeti za norca. A kmalu se pokaže, da je temu vse drugače. Da bi Najsvetejšega ne nosil duhovnik nazaj, reče jedna izmed treh dekel, da je pripravljena spovedati se ter prejeti sv. obhajilo. Bilo je okoli dveh zjutraj. Duhovnik njeni pobožni ponudbi rad ustreže. Začne se spovedovati, kar jo obidejo neke slabosti. Spové se in prejme Telo Gospodovo. Pa vedno ji postaja slabeje; želi v posteljo. Kmalu se pokažejo vidna znamenja smrtne nevarnosti, zato ji duhovnik podeli še sv. poslednje olje ter papežev blagoslov. Komaj to izvrši, pa je bila dekla — mrlič. Okoli njene postelje je

viselo več podobie svetnikov, med temi največja in najbolj ozaljšana podoba sv. Ane. »Pobožna dekla«, dejali so domači, »je sv. Ano vselej posebno častila ter se vsak torek zdržala nji na čast katere jedi.« Duhovnik in cerkvenik pač nista dvomila, da je bila ona velika, postavna ženska oseba sama sv. Ana.

d) Sv. Ana — služabnica svojih služabnikov.

V redu sv. Frančiška je živel svoje dni samostanski brat, z imenom Inocencij. Bil je poseben častilec sv. Ane. Zato je pa tudi prejel vse milosti, ki jih je zaželel, po njeni priprošnji. Ko se mu nekikrat prikaže sv. Ana, nagovori ga tako-le: »Ker mi tako verno služiš, hočem tudi jaz tebi ustreči, kar poželiš od mene.« Čujte par tacih milostij!

Ko je papež Gregorij XV. tako nevarno zbolel, da je že sam izgubil vse upanje, pride k njemu brat Inocencij ter mu sporoči, da mu je za sedaj sv. Ana izprosila življenje, on pa naj se ji zato skaže hvalečnega. Papež ozdravi in odloči iz hvalečnosti do svete Ane, naj se njen god praznuje vsako leto dné 26. julija s posebno sv. mašo in duhovskimi molitvami po vsem katoliškem svetu.

Neka žlahtna gospa je imela vsako novorojeno dete mrtvo. Obrne se na brata Inocencija, naj jo priporoči sveti materi Ani. Inocencij odvrne: »Tvoja hčerka bo živa, daj ji ime Ana.« In zares je bila hčerka, toda zopet mrtva. Ko materi to povedó, noče verjeti, češ Inocencij ji je bil obljubil živo deklico. Ko se v hiši o tem pričkajo, zajoka otrok v očitno znamenje vsem, da pobožnega brata zaupanje v pomoč sv. Ane ni osramočeno.

Mogel bi vam o sv. Ani kot veliki pomočnici v zakonskih težavah, v nerodovitnosti, v družinskih zadregah mnogo zgledov navesti, pa omejim se samo še na jednega, da vam pokažem

e) sv. Ano — mogočno pomočnico krščanskim ženam.

Neka blaga žena je imela moža silno udanega pijanosti in nagli jezi. Skušala je, kakor je le vedela in znala, moža poboljšati, toda vse ni nič pomagalo. Nekdo ji svetuje, naj sv. mater Ano toliko časa prosi za svojega moža, da jo usliši. Žena ni zastoj ubogala. Ni trajalo še tri tedne, in mož je bil ves predrugačen. »Ne vem«, je dejal pozneje, kako je bilo z menoj; zdelo se mi je, kakor bi se bilo srce v meni hipoma obrnilo.« In mož je ostal stanovitno predrugačen in dober.

Tako, kristijani, ste razvideli, kaj nas mora posebno spodbadati k češčenju sv. Ane: Zgled Jezusov, zgled Marijin, zgled sv. katoliške cerkve, zgledi svetnikov in drugih pobožnih oseb, pa tudi moč in dobrotljivost sv. Ane nas k temu priganjajo. Iz navedenih čudežnih dogodkov ste mogli posneti, kako je sv. Ana velika pomočnica v dušnih in telesnih potrebah. Zares, ona je

tista močna žena, po kateri poprašuje sv. pismo v berilu na praznik sv. Ane, ona je tista močna žena, o kateri trdi dalje sv. pismo, da je njena cena ko reči iz daljnjega in iz zadnjih pokrajin, ona je tista bogoljubna žena, ki bo hvaljena na vekomaj. Amen.

Val. Bernik.

2. Solze Jezusove.

Ko se je Jezus približal Jeruzalemu, in je mesto ugledal, se je zjokal nad njim. Luk. 19, 41.

Današnji sv. evangelij nam govori o našem božjem Zveličarju Jezusu Kristusu, ki se je zjokal nad Jeruzalemskim mestom. Ni jokal sam nad seboj, zaradi neizrekljivega trpljenja in bolečin, ki so ga čakale; ni jokal nad prebivalci Jeruzalemskega mesta, ker so pehali svoje zveličanje od sebe, ker niso hoteli spoznati, kar je v njihov mir; jokal se je nad njih nespokornostjo in nad strašnim poginom, ki jim preti. Pa, ljubi kristijani! ali mar veljajo te solze Jezusove samo prebivalcem Jeruzalemskega mesta, in ne tudi nam? Da, tudi zaradi nas je pretakal Jezus solze pristrčnega sočutja, tudi nam je spregovoril skrbljive besede: *Da bi spoznalo tudi ti, in slasti ta svoj dan, kar je v tvoj mir!* O kristijan! Nikar ne obračaj svojih oči proč od jokajočega obličja svojega božjega Zveličarja. Ne, — premišluj solze v teh božjih očeh, ki so jih pretakale iz ljubezni do tebe. Vprašam le: če si kedaj videl svojega očeta ali svojo mater se jokati v skrbni ljubezni za tvoj blagor, ali ti niso šle k srcu tiste solze? Ali te niso bolj ginile, kot vse opominovanje, svarjenje in graja? In zdaj glej, o kristijan! ne oče in mati jokajo zaradi tebe, ampak tisti, ki je več kot oni, tvoj prelubeznivi Zveličar, tvoj Bog in Gospod in tvoje vse. O te solze našega božjega Zveličarja morejo naše srce očistiti, varovati in posvetiti, ako se jih le vsekdar in povsod spominjamo. Radi tega skorej ne morem danes o bolj koristni reči govoriti, kakor o solzah našega božjega Zveličarja. Da, imejte solze svojega božjega Zveličarja pred očmi I. v vseh časih in II. na vseh krajih. O tem hočemo govoriti. Ti pa, o sveti Duh, nam dodeli svojo pomoč!

I. Ako vas danes spominjam, da bi o vseh časih mislili na solze Jezusa Kristusa, vam s tem nič nemogočega ne priporočam.

To namreč ni tako umeti, da bi si morali prizadevati brez prenehanja misliti na solze Kristusove. Saj nas tudi Jezus opominja: *Molite brez prenehanja*, in s tem ne misli, da bi morali vedno rožni venec v roki nositi in ustne molitve opravljati. Kako da je pogostni spomin na solze Jezusove umeti, naj vam pojasnim z zgledom iz vsakdanjega življenja. Dober sin je daleč na ptujem, in piše domu svojim ljubim starišem: »Če sem tudi na ptujem, mislim vendar vedno na vas.« Nobeden ne bo rekel: Ta sin pretira ali se laže, kajti res ne preide noben dan, da, nobena ura, da bi se svojih ljubih starišev ne spomnil. Kadar je vesel, misli si: o da bi bili tudi moji stariši tako veseli; če ga pa kaka britkost zadene, si misli: o ko bi vedeli moji stariši, koliko jaz trpim, kako bi bili žalostni! Ob kratkem: v veselju in žalosti se spominja svojih ljubih starišev. — V tem pomenu vam tudi priporočam spomin na solze Kristusove. Ta spomin naj vas vedno opominja in svari. To pa ravno ni tako težko; saj Jezus ni daleč od nas, po svoji božji naturi je vedno pri nas. Glejte torej pogostoma na solze Jezusove v sreči in britkosti.

1. Mislite na solze Jezusove v sreči in veselju. Mladenič! dekle! vidva sta še mlada, vajinih src še ne stiska pekoča skrb; sta polna veselja. Vse to je velika dobrota, pa je tudi polno nevarnostij za vaju. Oh, koliko je mladih ljudi, ki so bili pred malo leti tudi tako srečni, kot sta vidva, zlasti po prvem sv. obhajilu, oh, zdaj pa niso več tako srečni. Zgubili so živo vero, zgubljena je nedolžnost, zgubljeno čisto, nedolžno veselje vernega srca. Oh, mladenič! dekle! da se vama tako ne zgodi, poglejta večkrat na solze Kristusove. Morda sta začela že svoje molitve opuščati, zlasti jutranjo in večerno molitev, morda ljubita nevarne priložnosti in družčine, se pečata s slabimi tovariši, se preveč ošabno oblačita; nista več pokorna svojim starišem in prednikom, jim grdo odgovarjata. O poglejta na svojega Jezusa! Če kaj takega nad vama vidi, začne nad vama žalovati in solze pretakati, solze ljubezni in skrbi zaradi vajinih duš. Smili se mu vajina duša, za katero je pretil svojo drago kri, katero je ozaljšal s posvečujočo milostjo božjo, in kateri je pripravil tako lepo krono v nebesih. In ta duša se hoče zdaj z grehom omadežati in peklenskemu satanu priti v oblast. O glejta, kako se Jezus nad vama joka, rekoč: *O da bi vendar spoznala v svojih mladih letih, kar je vama v mir!* Kajti življenje v strahu božjem, beg pred slabimi družčinami, po-

korščina do starišev in spovednika, to je vama v mir, v časno in večno srečo.

2. Misli, o kristijan, na solze Kristusove v britkosti in nesreči. Marsikateri so nadloge in britkosti, ki te zadevajo v tej solzni dolini. Bog jih pripušča zato, da bi tvoje srce odtegnil od sveta. To so milosti polna obiskanja, ki ti sicer nekoliko časa napravljajo britkost, da bi si z voljnim potrpljenjem zaslužil večno veselje. Pa kako se v britkosti obnašaš? Glej v dnevih britkosti na solze svojega Zveličarja, ali jih morda ne pretaka zavoljo tebe? Če z nejevoljo trpiš, če se pritožuješ nad božjo previdnostjo, če morda celo kolneš v britkosti, kot levi razbojnik zraven Kristusovega križa, joka se Jezus zaradi tebe. Hotel ti je s trpljenjem dati pomoček, da bi se za svoje grehe spokoril, pa nisi hotel; hotel ti je priložnost dati, za njim nositi svoj križ, pa nisi hotel hoditi za njim, hotel ti je s križem takorekoč lestvo postaviti, da bi po njej v nebesa prišel, pa nisi hotel. Glej, zato pretaka Jezus solze nad teboj in ti kliče: *O, da bi spoznal, kar je tebi v mir!* O gotovo to je tebi v mir, če bi voljno trpel in vdan v voljo božjo svoj križ za Kristusom nosil.

3. In če te je, o kristijan, zadela največja nesreča, da si namreč padel v smrtni greh, takrat posebno joka Jezus nad teboj, ker si zgubljen sin, zgubljena ovca, ker si nebese zgubil, pekel zaslužil. O poglej na solze svojega božjega Zveličarja! S solznimi očmi on na te gleda. Kaj je Petra ganilo, da se je tako hitro spreobrnil, ko je Gospoda zatajil? Kaj je grešno Magdaleno spreobrnilo v sveto spokornico? Jeden sam mili pogled Jezusov. Glej, o grešnik! grešnica! Tudi vaju pogleduje Jezus s solznimi očmi. Nikar ne otrpnita svojega srca, spreobrnita se k njemu z resnično pokoro, da vaju bo rešil teže grehov!

Tako mislite, preljubi, v dnevih sreče in britkosti na solze svojega ljubega Jezusa, da bote dosegli, kar je vam v mir, v časno in večno srečo.

II. Pa ne le v vseh časih, ampak tudi na vseh krajih se spominjajmo Jezusovih solz. Saj je Jezus povsod pri nas. On sam se imenuje »dobrega pastirja«, ki gleda povsod na nas svoje ovčice, bodimo sami ali pri drugih ljudeh. In glejte: on, dobri pastir, se veseli, ako vidi, da hodimo po poti njegovih nauk in zapovedij, nasproti pa pretaka solze, ako se zgubimo iz prave poti. O da bi se pač povsod spominjali, da Jezus na nas gleda, da bi vsaj nekoliko vedeli, ali je z nami zadovoljen, ali

zavoljo nas žaluje. Od vseh krajev, kjer se ima to zgoditi, pa posebno imenujem tri hiše: domačo hišo, ptujo hišo in božjo hišo.

1. V domači hiši je posebno očetu in materi treba večkrat poprašati: ali Jezus zadovoljno ali morda s solznimi očmi gleda na našo družino? Če se v domači hiši slehni dan pobožno moli, če se ne sliši kletev ali drugo napéno govorjenje, če otroci in druga družina lepo uboga stariše, če po večerni molitvi sinovi ne hodijo po slabih potih, če hčere po noči ne vasujejo, če sta oče in mati vidna angelja varha pri družini: na tako hišo Jezus gleda pač z dopadenjem in veseljem. Če pa jedne ali druge take reči manjka pri kaki hiši, če se nerodnosti in pregrehe godé, nad tako hišo joka Kristus; on se joka nad stariši in otroki, ker nočejo spoznati, kar je v njih mir.

2. Pa vsi ne ostanejo doma v hiši svojih starišev. Marsikateri se odpravijo na ptuje, da se kaj naučijo, ali da služijo. V ptujih hišah kruh jesti, utegne včasih dobro, včasih pa tudi nevarno biti. Mladi ljudje se umaknejo na ptuje, niso več pred očmi svojih starišev, ne pod vodstvom svojega spovednika, tam imajo več prostosti. Kolikrat se zgodi, da pridejo sinovi čez nekoliko let brez vere in popačeni, hčere pa iz kake daljne službe osramotene in zapeljane domu. Da bi taki na ptujem v nevarnosti konca ne vzeli, naj se spominjajo, da jih njih angelj varh povsod spremlja, in da dobri pastir Jezus povsod na-nje gleda. Naj bi taki večkrat pomislili, ali more Jezus biti z njimi zadovoljen, ali morda zavoljo njih pretaka solze? Glej, o kristijan, če greš na tak kraj delat ali služiti, kjer morda ob nedeljah in velikih praznikih ne moreš biti pri službi božji, ali kjer ne moreš svetih zakramentov prejemati, ali kjer se vera zaničuje, ali kjer je tvoje dobro ime in poštenje v nevarnosti: o takrat se Jezus joka nad teboj in kliče: *O da bi vendar spoznal, kar je v tvoj mir!* da bi namreč ohranil vero, nedolžnost in dobro ime!

3. Poslednjič moramo še v jedni hiši pogledati na solze našega Gospoda Jezusa Kristusa, namreč v božji hiši ali v cerkvi, kjer se prikažemo pred obličjem Kristusovim. Ko se je Gospod Jezus jokal nad Jeruzalemom, veljale so njegove solze tudi tempelju, ki je bil neizrekljivo lep in je bil pozneje tako strašno razdejan. In ali nima Jezus tudi vzroka jokati se nad našim tempeljem ali cerkvijo? Naj vam povem nekatere vzroke. Njegove presvete oči pregledujejo iz tabernakelja vso cerkev, in če le jedne ovce brez pravega vzroka manjka, joka se zavoljo nje. Koliko bolj

joka še-le nad takimi, ki le malokedaj pridejo v cerkev! Če pa ti, o kristijan, prihajaš redno ob nedeljah in zapovedanih praznikih v cerkev, pa z vsem razmišljenim srcem, iz gole navade, brez pobožnosti, brez spodobnega zadržanja, da se pogovarjaš, smeješ ali radovoljno spiš, potem tudi zaradi tebe solze pretaka. Kaj hočem reči še-le o taci, ki pravijo, da jim je med službo božjo, zlasti med pridigo prevroče v cerkvi in zato iz cerkve uhajajo? Ali ne veljajo posebno takim Jezusove solze? In če nekateri nič ne mislijo na to, da bi prišli tudi popoldne h krščanskemu nauku in k litanijam in k blagoslovu, ali ne veljajo solze Jezusove tudi takim? In zakaj je žalosten Jezus? zakaj pretaka solze? Ne zaradi samega sebe, ampak iz ljubezni in usmiljenja do nas. Ta kraj je tako svet, tako milosti poln, tukaj pri sveti maši se odpirajo zatvornice nebeške, da tekó milosti božje na nas. Tukaj daruje Kristus svoje telo in svojo kri nekrvavo za nas; tukaj ostane v presvetem zakramentu vedno pri nas pričujoč, da posluša in uslišuje naše prošnje. Ti pa, o kristijan, si morda tako mrzel in malomaren, kakor da vsega tega tukaj ne bi bilo. Zato se joka Jezus nad teboj, ker ne spoznaš, kar je v tvoj mir, v tvoje zveličanje. Ali bi te ne imele solze Jezusove ganiti in spodbadati, to storiti, kar je v tvoj mir, da bi v cerkev z veseljem in z vso pobožnostjo redno prihajal, kakor se spodobi za ta sveti kraj?

Kristijani! slišali ste danes vzroke, zakaj da se Jezus zaradi nekaterih ljudij še zdaj vsaj po duhovno joka in solze pretaka. Ali bi nas ne imele te solze Jezusove nagibati in spodbadati k pokori in poboljšanju? Če pa katerega te solze Jezusove nič ne ganejo in za pokoro in poboljšanje nič ne mara, bodo se te oči Jezusove, ki se zdaj topó v solzah, kedaj strašno svetile v maščevalni jezi, ko bo obsodbo pogubljenja izrekel nad tistimi, ki niso hoteli v svojem življenju na zemlji spoznavati, kar je v njihov mir ali v zveličanje. Nikar torej ne bodimo mi vzrok, da bi se moral Jezus zaradi nas jokati, temveč mi se jokajmo nad svojimi zmotami in grehi, da se bodo naše spokorne solze kdaj spremenile v solze večnega veselja v nebesih po milosti našega Gospoda Jezusa Kristusa in po priprošnji preblazene Device Marije. Amen.

J. Kerčon.

Deseta nedelja po binkoštih.

Popolno kesanje.

Cestninar je trkal na svoje prsi
rekoč: Bog, bodi milostljiv meni greš-
niku. Luk. 18, 13.

Prav čudna zgodba se je prigodila v tempelju, kakor Jezus pripoveduje. Dva človeka sta šla v tempelj; jeden je velik grešnik, kakor sam spoznava, drugi je pa pravičen, kakor sam sebe hvali. In glejte! grešnik je opravičen pred Bogom in gre kot svetnik iz tempelja, pravični Farizej pa je zavržen od Boga in gre kot grešnik v svojo hišo. Zakaj pa je bil vendar cestninar opravičen? zakaj je zadobil odpuščenje grehov in posvečujočo milost božjo? Zato, ker je imel pravo, popolno kesanje nad svojimi grehi. Ves ponižen in skesan je od daleč stal in si ni upal oči proti nebu vzdigniti, trkal je na svoje prsi ter spoznal, da je veliko grešil in Boga razžalil ter zdihoval k Bogu: *Bog, bodi milostljiv meni grešniku*. Pravo popolno kesanje ga je naredilo iz grešnika pravičnega in prijatelja božjega.

Jednak zgled nam je tudi sv. Marija Magdalena, katere god smo pred kratkim obhajali. Magdalena je bila mlada, lepa, bogata, pa tudi vsa nečimerna, posvetna in vdana grešnemu veselju. Ko pa nekdanji vidi Jezusa in posluša njegove nauke, ko Jezus upre v njo svoje vsegavedno oko in jo pogleda tako milo in resno, tedaj ta pogled kakor blisk razsvetli njeno srce, vsa presunjena, osramotena beži na svoj dom, pade na svoj obraz in potok solz se ji udere iz očí. Vrže od sebe ves ničemerni lišp, odpove se zapeljivemu svetu in samo to želi, da bi prišla k Zveličarju, pri njem dobila odpuščenje in mir srca. Kar sliši, da je Jezus prišel v hišo Simona Farizeja, brž tje hiti z drago dišavo, približa se mu, pade k nogam ter mu začne s solzami kesanja noge močiti in s svojimi lasmi jih brisati. In usmiljeni Jezus se ozre milostljivo na veliko grešnico ter spregovori vesele besede: *Odpuščeni so ti grehi...* *Veliko grehov ji je odpuščenih, ker je veliko ljubila, ker je iz popolne ljubezni do Boga obžalovala grehe*. Magdalena je dobila odpuščenje grehov, ker je imela pravo, popolno kesanje.

Iz teh zgledov spoznate, koliko moč ima popolno kesanje, in kako potrebno je, da zna človek popolno kesanje obuditi, ker je mnogokrat zadnji in jedini pomoček, da se grešnik reši pogub-

ljenja. Zato bom danes govoril o popolnem kesanju in sicer
 1. kaj je popolno kesanje, 2. kakšno moč ima, in
 3. kdaj je treba obuditi popolno kesanje.

I. Kaj je popolno kesanje?

Da bote bolje razumeli, vam najprej razložim, kdaj ni kesanje pravo in popolno.

1. Kesanje ni pravo, če se grešnik kesa in obžaluje grehe samo iz posvetnih nagibov, ker je zavoljo greha prišel v škodo, v časno nesrečo ali sramoto. On ne obžaluje grehov zato, ker je božjo postavo prelomil, ampak le zavoljo časnih hudih nasledkov greha, in ko bi ne bilo teh nasledkov, bi mu ne bilo nič žal. Tako kesanje je zgolj natorno in ne more grešniku zadobiti odpuščanja grehov. Tako kesanje je imel hudobni kralj Antijoh; ker ga je Bog vdaril s hudo boleznijo, zato je obžaloval svoje hudobije: *Zdaj se spominjam hudega, kar sem storil v Jeruzalemu, spoznam, da me je zavoljo tega zadela ta nadloga. Prosil je ta hudobnež Gospoda, od katerega pa ni mogel milosti doseči*, pove sv. pismo, zato, ker je obžaloval svoje hudobije samo zavoljo strašne bolezni in zavoljo bližnje smrti, ne pa zavoljo Boga, katerega je žalil. Tako natorno kesanje ima zapravljivec in pijanec, ko vidi, da je po grehu prišel v revščino, bolezen, in se kesa, da je pregrešno živel; tat ali goljuf ali ubijavec, ki pride zavoljo hudodelstva v ječo, se kesa, ker je prišel v nesrečo in sramoto. Zapeljana dekle se joka in joka, da bi se je kamen usmilil, in se kesa svojega razuzdanega življenja, ker je prišla v sramoto in nesrečo. Tako zgolj natorno kesanje nikdar ne zasluži odpuščanja grehov, če grešnik še tako solze pretaka in se svojih grehov še tako čisto spove.

2. Kesanje ni popolno, če se grešnik kesa in obžaluje grehe zavoljo kazni božje, katero je zaslužil, ker je nebesa zgubil in pekel zaslužil. On ne obžaluje grehov najbolj zavoljo tega, ker je razžalil Boga, ki ga ljubi, ampak, ker se Boga boji in kazni božje v peklu. Tako kesanje se imenuje nepopolno, ki zadobi sicer grešniku odpuščanje grehov, toda le, če se svojih grehov čisto spove in prejme odvezo, ali pa če se v smrtni bolezni več spovedati ne more, če prejme zakrament sv. poslednjega olja.

3. Kaj je tedaj popolno kesanje? Katekizem uči: Popolno kesanje je čeznatorna žalost in čeznatoren stud nad grehom, ker smo Boga, največjo dobroto, ki ga čez vse ljubimo, z njim razžalili. Popolno kesanje se tako-le obudi: »O moj Bog, vsi moji

storjeni grehi so mi iz srca žal . . .» Kesanje je tedaj popolno, če izvira iz popolne ljubezni božje, to je, če sovražimo in obžalujemo grehe najbolj zavoljo tega, ker smo razžalili Boga, neskončno svetost in dobroto, ki ga čez vse ljubimo; ker smo razžalili svojega ljubega nebeškega Očeta in največjega dobrotnika, in žal bi nam bilo tudi, ko bi Bog greha ne kaznoval s peklom. Kdor ima tedaj popolno kesanje, ne obžaluje svojih grehov samo zavoljo tega, ker je nebesa zgubil in pekel zaslužil, ampak najbolj zato, ker je razžalil svojega ljubega Boga, neskončno dobroto in lepoto, ki ga čez vse ljubi; zraven seveda ima tudi trdni sklep, da ne bo nikoli več grešil, da bi rajši vse pretrpel, tudi smrt, kakor ljubega Boga še kdaj razžalil. Tako popolno kesanje je imela Marija Magdalena, zakaj gotovo je ni strah, ampak le ljubezen gnala k Jezusu, da je padla k njegovim nogam, zato je pa tudi čula tolažljive besede: *Veliko grehov ji je odpuščenih, ker je veliko ljubila.* — Tako popolno kesanje je imel sv. Peter, zakaj ne žuganje, ne kazen ga je nagnila k britkemu kesanju, ampak samo ljubeznivi pogled Jezusov, ker *Gospod se je ozrl in pogledal Petra, in Peter je šel venkaj in se je britko jokal.* Spomin na ljubezen Jezusovo in na svojo grdo nehvaležnost ga je nagnil k popolnemu kesanju. Tako pravo popolno kesanje se razodeva včasih s spokornimi solzami, kakor pri Magdaleni, pri Petru, Davidu. Take solze sicer niso potrebne za odpuščanje grehov, toda imajo veliko moč, ker toliko gotoveje zaslužijo odpuščanje grehov, ker takorekoč *prisi- lijo Boga, da odpusti,* pravi sv. Jeronim; one so kakor drugi krst, ki omije madežev greha.

4. Kakošen razloček je tedaj med popolnim in nepopolnim kesanjem, naj vam pojasni zgled iz življenja. Dva otroka sta z nepokorščino svojega očeta hudo razžalila in zaslužila oestro kazen. Oba obžalujeta svoj prestop, toda iz različnih nagibov. Jeden obžaluje svojo nepokorščino najbolj zavoljo tega, ker je svojega ljubega, dobrega očeta tako hudo žalil, in si misli: Res sem kazen zaslužil, toda moj oče je tako dober, me je zmiraj tako ljubil, in zdaj sem se proti njemu tako grdo vedel, kakor bi mi ne smel nič reči, kakor bi mi ne bil nikoli nič dobrega storil; to me najbolj peče, ker je moj oče žalosten zavoljo mene, nikoli več ne bom tega storil, ko bi tudi zavoljo tega kaznovan ne bil. — Drugi otrok tudi obžaluje svojo nepokorščino iz srca in sklene, nikoli več ne tako ravnati, toda ne iz ljubezni do očeta, ampak zavoljo tega, ker se boji šibe, ali oestre kazni. Vsakdo

lahko spozna, da prvi otrok obžaluje svojo napako iz prave ljubezni do očeta, drugi pa veliko bolj iz ljubezni do samega sebe: da je torej kesanje prvega očetu gotovo bolj všeč ko družega.

II. Kakošno moč ima popolno kesanje?

1. Popolno kesanje ima največjo moč, ker grešnik dobi precej odpusčenje grehov in večne kazni, kakor hitro popolno kesanje obudi, še pred spovedjo in tudi brez spovedi, če se ne more spovedati, pa ima resnično voljo spovedati se, kakor hitro bo mogoče. Zakaj grešnik, ki ima popolno kesanje, že ljubi Boga iz vsega srca, je z Bogom sklenjen v popolni ljubezni, torej je že v posvečujoči milosti božji. Kjer je pa posvečujoča milost božja, tam ni več greha, je greh popolnoma izbrisan. Pa ne samo odpusčenje grehov in večne kazni zadobi pravi skesani spokornik, ampak Bog mu odpusti tudi veliko časnih kaznij, in kolikor srčnejše in popolnejše je njegovo kesanje, toliko več časnih kaznij mu odpusti. Lahko se celo zgodi, če je kesanje posebno veliko, če je ljubezen do Boga popolna, da dušo grešnikovo popolnoma očisti vseh madežev in vseh časnih kaznij, in ji precej nebesa odpre, kakor desnemu razbojniku Dizmu.

2. Popolno kesanje ima toliko moč, da smem reči: ko bi mogli pogubljeni v peklu obuditi popolno kesanje, popolno ljubezen do Boga, zdajci bi se pekel spremenil v nebesa. Toda oni tega ne morejo, imajo sicer neizrečeno veliko kesanje, nepopisljivo žalost in bolečino, da so grešili, toda njih kesanje je le nekako obupno kesanje. Ko bi mogel celo satan obuditi popolno kesanje, koj bi zadobil odpusčenje svoje hudobije in bi se spremenil v angelja božjega.

To naj vam pojasni sledeča pravljica:

Neki duhovnik je sedel v spovednici in je že več grešnikov odvezal. Slednjič pride k njemu mož, ki se več ur spoveduje najstrahovitejših hudobij. Duhovnika je bilo že nazadnje groza in pravi: »Človek ti teh grehov nisi mogel vseh storiti, ko bi tudi 1000 let živel!« Nato mu odgovori: »Jaz sem hudobni duh.« »Zakaj pa prideš sem?« prša duhovnik. Satan odgovori: »Videl sem ljudi črne kot noč k spovednici hoditi, in odhajati bele ko sneg, in mislil sem si: Ako bi mogel tudi jaz tako čist biti; zato sem se svojih grehov spovedal, daj mi zdaj odvezo.« Srčno odgovori duhovnik: »Da, dobiš odvezo; toda ti moraš skesano izgovoriti besede: Bog, bodi milostljiv meni grešniku; žal mi je, da sem tebe, svojega ljubega Boga razžalil, odpusti mi moje grehe.« Sedaj satan srdit poskoči in zavpije: »Ne, tega ne rečem, rajši ostanem v peklu. Bog mora mene prositi odpusčanja, jaz ga ne bom nikoli prosil.« Duhovnik odgovori: »O satan! zdaj spoznam, zakaj moraš ostati na

veke v peklu; ker si tako hudoben, ker ne moreš Boga ljubiti, zato si na veke pogubljen.« — Glejte, tako moč ima pravo, popolno kesanje.

3. Če je pa tako, bi morda kdo odgovoril, da popolno kesanje zadobi odpuščenje grehov tudi brez spovedi, potem je lahko za grešnika, ni se mu treba spovedovati, samo popolno kesanje obudi, pa je dobro. Toda ni tako; zakaj, kdor hoče imeti pravo, popolno kesanje, mora pripravljen biti vse storiti, kar je Bog zapovedal za odpuščanje grehov. Bog pa je oestro in odločno zapovedal spovedati se, če je le mogoče, ker je Jezus rekel apostolom in njih naslednikom: *Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošljem; katerim boste grehe odpustili, so jim odpuščeni . . .*, torej mora grešnik priti k namestniku božjemu in se mu obtožiti, katere grehe je storil, da mašnik vé, kaj mu more namesto Boga odpustiti. Zatorej mora imeti grešnik trdno voljo, da se bo svojih grehov odkritosrčno spovedal, potem še-le more popolno kesanje obuditi in odpuščenje zadobiti še pred spovedjo.

III. Kdaj je treba popolno kesanje obuditi?

1. Pri spovedi. Da grešnik pri spovedi dobi odpuščenje grehov, sicer ni naravnost potrebno, da mora obuditi popolno kesanje, zadosti je nepopolno kesanje. Vendar je silno svetovati, da popolno kesanje obudimo in sicer a) zavoljo tega, ker je popolno kesanje Bogu veliko bolj všeč, kakor nepopolno kesanje in zato ima veliko večje zasluženje, da pomnoži veliko bolj posvečujočo milost božjo in odpusti tudi časne kazni, kakor nepopolno kesanje. — b) Če obudimo popolno kesanje, smemo bolj gotovo zaupati, da so nam grehi odpuščeni, kakor če bi obudili samo nepopolno kesanje.

2. V smrtni nevarnosti. Ako bi kdo izmed vas prišel v smrtno nevarnost, tedaj je prva dolžnost, če hoče rešen, zveličan biti, da obudi popolno kesanje. Na priliko: Naenkrat ti začne slabo prihajati, mrtvoud te je zadel, hitijo po duhovnika, med tem pa je tvoje življenje v največji nevarnosti, in tvoja duša v nevarnosti večnega pogubljenja, če si v smrtnem grehu. Kaj moraš storiti? Obudi popolno kesanje, če ne, si večno pogubljen.

Zato vas posebno na nekaj opominjam, kadar imate bolnika v hiši. Prijatelji in domači ne morejo skazati svojim bolnikom in umirajočim večje ljubezni, kakor če jim večkrat, saj vsaki dan jednokrat, tiho in razločno naprej molijo popolno kesanje. In če jim pri tem še dajo križ poljubiti, bodo toliko lažje popolno kesanje obudili. Kako dobro je obuditi popolno kesanje v smrtni nevarnosti, naj vam pokaže sledeča resnična zgodba.

Leta 1885. okolu srede julija je silna nevihta obiskala hribovsko vas na Solnograškem. Hudourniki in potoki nanagloma narastejo in odnesó s seboj, kar jim pride na pot. Utonil je takrat pošten kmetiški gospodar, oče velike družine. Kolika nesreča je, umreti brez svetih zakramentov. Pri tej nesreči, da je umrl brez sv. zakramentov, je bila vendar žalost zelo olajšana, zakaj ta krščanski gospodar je imel navado, da je vselej, kadar je nastala huda ura in se začelo bliskati in grmeti, obudil popolno kesanje. K temu je opominjal tudi svoje ljudi in učil tako tudi svoje otroke. »Ne bojim se nevihte«, je imel navado reči, »pa vendar obudim kesanje, da sem še bolj miren in brez skrbi.« To stori tudi tega nesrečnega dne, ne da bi bil kako nesrečo pričakoval. Z najstarejšim sinom priteče pred borno kočo, da bi tam prevedrila. Ko se le bliska in treska, reče še sinu: »Obudi vendar še ti popolno kesanje!« Ker vidi, da voda že stopa iz prepolnega potoka in si dela novo pot, skoči hitro tje, da bi jo zajezil. Ali kar neutegoma postane tako močna in deroča, da siromaka podere in odnese. Ko ga potegnejo iz vode, je bil že mrtev.

3. Vsaki dan, zlasti zvečer. Ker človek nikdar ne vé, kdaj se bo moral prikazati pred sodnim stolom božjim, zato mora vsak, ki je tako nesrečen, da je storil smrtni greh, precej obuditi popolno kesanje in sklep, da se bo spovedal, kakor hitro bo mogoče. Zato je pa najboljše in najbolj varno obuditi popolno kesanje vsaki večer.

Škof avstrijski Ernest Müller pripoveduje to-le zgodbo, ki mu jo je povedal pobožen redovnik. V nekem zavodu, kjer so se odgojevali mladeniči Jezusove družbe, našli so nekega jutra mladeniča mrtvega v postelji; po noči je nanagloma umrl. Čez nekaj časa se prikaže umrli svojemu nekdanjemu duhovnemu učniku krščanskega nauka in mu pove, da je bil tako nesrečen, da je tisti dan pred svojo smrtjo storil smrtni greh in je potem ves razburjen ležal v postelji. Ker ni bil pri skupni večerni molitvi, pride mu na misel opomin duhovnikov, ki je tolikrat priporočal svojim učencem: »Prosim vas, zarotim vas, nikar ne pozabite zvečer obuditi popolnega kesanja, ko bi bili še tako trudni in bolni.« On je potem v postelji pokleknil in je molil popolno kesanje in tako rešil svojo dušo.

Poglejte torej, kako važno in potrebno je popolno kesanje. Za to pa je potrebno dvojno. Prvič, da znate popolno kesanje prav obuditi, tako kakor uči katekizem. Večidel ga ljudje ne znajo prav obuditi ali pa ga molijo samo z jezikom, v srcu pa nimajo prav nič kesanja in žalosti nad grehi. Drugič morate tudi vedeti, kedaj je treba obujati popolno kesanje, ker je za marsikaterega grešnika zadnji in jedini pomoček, da se reši pogubljenja in zveliča. Amen.

L. Škufca.